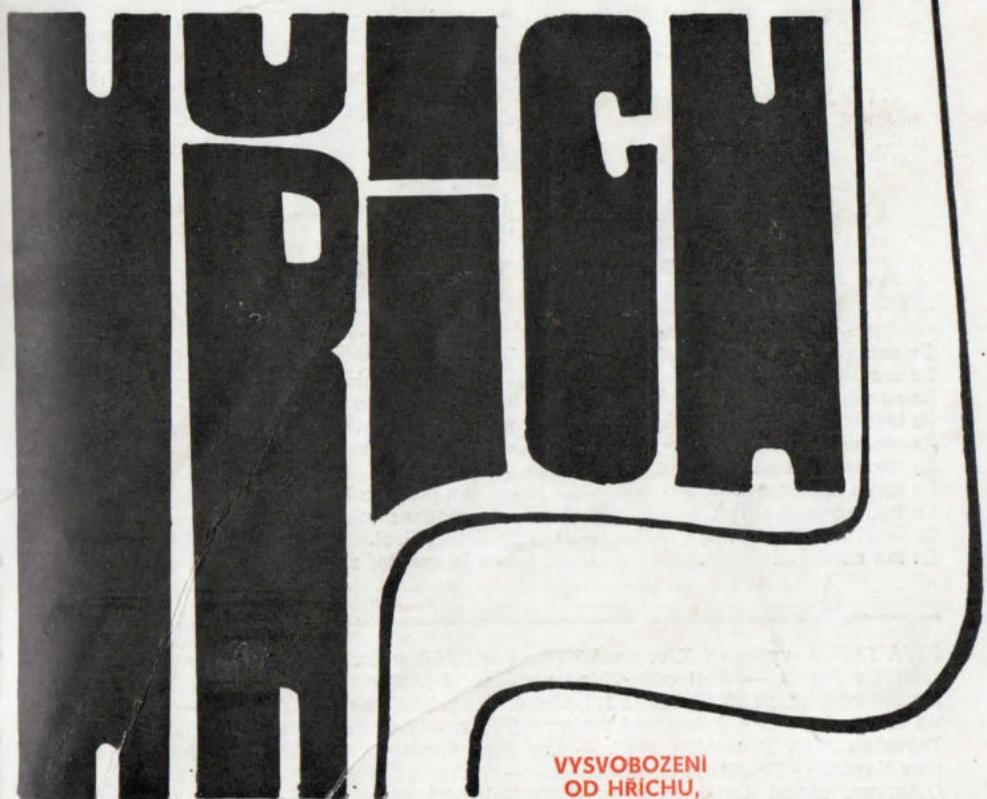

živá
SLOVA

3
1973

VYSVOBOZENÍ
OD HŘICHU,
A PODMANĚNÍ
V SLUŽBU

Řím. 6, 22 B O H U

ZASTAVTE SA !!

Takto hovorí Hospodin:

Postojte na cestách a vidzete a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta a idťe po nej a tak nájdite pokoj svojej duši! Jr 6:16

STOJTE

a vidzete spasenie Hospodinovo!

A tak tedy ten kto sa domnieva, že **STOJI**, nech hľadí, aby nepadol!

Bdejte,

STOJTE vo viere,
budťe zmužili,
budťe silní!

Ex 14:13

1K 10:12

1K 16:13

Tedy **STOJTE**,

majúc svoje bedrá opásané pravdou a súc oblečení
v pancier spravodlivosti a majúc nohy obuté v hotovosti evanjelia pokoja.

Ef 6:14-15

STOJTE v Pánovi, milovaní!

F 4:1

Aby ste **STÁLI** dokonali
a naplnení každou vôleou Božou!

Ko 4:12

-jos

JA NEMÔŽEM POVEDAŤ:

Že som sám
Že ma nik neporozumie
Že sa nik o mňa nestará
Že klesám pod bremenami
Že ma nikto nemá rád
Že nepoznám cestu
Že trpím nedostatok
Že tma na mňa dolahlá
Že život je neznesiteľný
Že ma smrť desí

- lebo Ty si so mnou.
- lebo Ty ma porozumieš.
- lebo Ty máš starosť o mňa.
- lebo na Teba môžem uvrhnúť svoje bremena.
- lebo ma Ty miluješ večnou láskou.
- lebo Ty si tá cesta.
- lebo môžem prosiť a Ty mi dás.
- lebo Ty si mojím svetlom.
- lebo Ty si môj život.
- lebo mne je zomrieť ziskom.

upr. -jv

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radoou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

JESKYNĚ NA ■■■ ORÉBĚ

Konečně Eliáš vstal! Boží slovo — vyzvání ho postavilo na nohy. Dosud však nemůže jít, pokud se nenajedl „chleba na uhlí pečeného“ a nenapil vody. K „duchovnímu chození“ nemůže v našem životě dříve dojít, pokud se vírou neposilníme v Kristu a v jeho vitézném zápasu na Golgotě pro nás a neosvěžíme nadějí v naplnění velikých a drahých zaslíbení v Kristu a v jeho budoucí slávě, která se má na nás zjevit.

Eliáš nyní dokáže vskutku jít v sile, které se mu dříve nedostávalo a jejímž združením je právě onen chléb. Ojiné sile zde není řeč a také žádná jiná síla nemá takový účinek a praktický dopad v Eliášově životě, jako tato síla chleba na uhlí pečeného — čtyřicetidenní - noční pochod! Trpící Mesiáš na kříži, zjevující dokonalou božskou tichost proti satanské vzpourě, dokonalou božskou pokoru proti satanské pýše, dokonalou božskou poslušnost proti satanské vyzyvávavé neposlušnosti, dokonalou božskou lásku proti satanské nenávisti a zlobě — je zdrojem Boží sily. Jedně v ní a ji může dítko Boží vykonat to, co je jinak člověku nemožné. Jak zajímavá je zde ta čtyřicítka! Vyskytuje se v souvislosti s potopou (Gn 7:4, 12, 8:6), s pohřebním pomazáním Izraele (Gn 50:3), s přijetím a porušením zákona (Ex 24:18, 34:28), s putováním Izraelců po poušti, s Jonášovým kázáním proti Ninive (Jon 3:4), s postem Pána (Mt 4:2) i jeho zjevováním učedníkům po zmrtvýchvstání (Sk 1:3). Všechna místa ukazují na Boží vitézný boj proti staré lidské přirozenosti a jejím důsledkům. Skrze smrt potopy se otevírá okno naděje a zjevují podmínky nového života, za smrti Jákobovou je pomazání Izraelovo, za rozraženými deskami — smrti porušitelů zákona — jsou nové desky „masitěho srdce“ a „zázraci tváře nové smlouvy“, místo hrůz soudů Božích je jeho nevystihlé milosrdenství a zachování, skruse půst Pána je bohatá hostina slov věčného života, jimiž jsme živí, za smrti našeho Spasitele je zjevování moci jeho slavného vzkříšení! I v Eliášově životě je tato čtyřicítka Božího vitézného boje s jeho starou přirozeností. Tento boj zde ovšem ještě není dobojován. Je otázkou, zda Eliáš koná na Boží výzvu a v sile toho pokrnu Boží cestu nebo ještě tu svou! Nechte, že by Hospodin Eliáši řekl, KAM má v sile toho pokrnu jít. Zdá se, že se Eliáš ani po tom neptá, ale jednoduše pokračuje na své původní započaté cestě, na niž mu „doše! pod jalovcem dech“, že pokračuje v původním směru s tímž záměrem dále, byť za zcela jiné situace! O tom svědčí zřejmě jeho úkryt v jeskyni a jeho dialog s Hospodinem. Leč, nepředbíhejme! Na konci onoho úžasného chodeckého výkonu je hora ORÉB (zn. pustý, vyprahlý, jeden z vrcholů rozezklané Sinaje), kde ho očekává Bůh se svým slovem a zjevením, aby onu pustou horu Oréb v Eliášově životě proměnil v utěšenou zahradu! Tam také Bůh očekával Mojžíše v hořícím keři, když se tam zatoulal se stádem svého tchána Jetra (Ex 3:1), tam později vydala voda „klaná skála“ (Ex 17:6), tam poznali Izraelci kázeň Boží při zlatém teleti (Ex 32), tam museli složit své okrasy a očišťovat se, aby se oddělený Mojžíš se stánkem mezi ně navrátil (Ex 33). Jaké to nádherné obrazy Boží naprawující milosti, milosrdenství a neskonale trpělivosti s člověkem! **Obrazy toho, jak Bůh kříží lidské cesty a právě v nich a na nich nalézá člověka, aby se mu zjevil!**

Kolikrát tě, bratre - sestro, Pán probudil, pozvedl a posilnil, abys v jeho nové sile - žel - pokračoval dál na cestě své vlastní vůle! Je jasné, že „služba andělů“ často nestačí a že mnohdy musí zasáhnout přímo Pán sám, abys porozuměl, pochopil a jeho milost nadarmo nebral!

Jaké to divné zakončení obdivuhodné Eliášovy cesty? Co je to platné, že má za sebou zkušenosť tak dlouhé cesty, že je na hoře Boží přítomnosti, moci a působnosti, když se ta hora jeví pustou a vyprahlou. Když si Eliáš zřejmě neuvedomuje Boží blízkost a nemá smysl pro nic jiného než „vejít do jakési jeskyně“ a tam „nocovat“.

Jak často býváme tak zaujeti svými cestami a svou únavou z nich, že nedovoleně plně oceníme místo Božího přebývání, nejsme připraveni a hotovi „stát před ním“, slyšet a přijímat jeho slovo, brát pozechnání z jeho přítomnosti a jemu sloužit! Jak mnoho je těch „v jakési jeskyni zalezlých křesťanů“, kteří duchovně ba i tělesně spíce

ve shromáždění nemají užitek ze zaslisené přítomnosti Páně, jsou pouze tělesně přítomni, ale duchem vzdáleni, pro něž je „shromáždění prázdné, pusté, vyprahlé“, kteří nechápou, že ta pustota a prázdnota je v jejich vlastním srdci, protože si nenesou s sebou živého Krista do obecenství dítek Božích, a ani v něm přítomnost Boží neočekávají!

Je otázka, proč vyhledával Eliáš jeskyni, proč a před kym se tam schovával a vůbec – proč vynaložil veškerou energii, kterou mu Bůh v onom pokrmu dal, k takovému cestovatelskému výkonu! Odpovědi vysvitají z dialogu mezi Hospodinem a Eliášem. Dialog je v textu uveden výrazem „A AJ“! Ano, jde o něco podivuhodného, nečekaného – alespoň u Eliáše a pro Eliáše jistě. Bůh sám jde ve své předivné milosti za ním, aby ho vyhledal a oslovil v té Eliášem vyhledané – jeho jeskyni! Jak předivná, vzácná a adresná je řeč Hospodinova! ON SE ELIÁŠE TÁZE! Ne proto, že by sám neznał dokonale pohnutky Eliášova chování, ale aby si je jeho služebník náležitě uvědomil, rozebral, posoudil a dospěl zcela samostatně k správným závěrům podle Boží vůle!

„CO“ – je otázka po účelu Eliášovy cesty, „TU“ – je otázka vhodnosti místa na kterém se Eliáš ocitl, „DĚLÁS“ – je otázka Eliášovy konkrétní činnosti za této situace, „ELIÁŠI“ – je adresné osobní oslovení Eliáše Bohem, o němž Eliáš nemůže pochybovat!

Není to rovněž Boží otázka tobě, drahý čtenáři? Jaký smysl má tvůj život? Jsi opravdu na místě, na kterém tě chce mít tvůj Pán? Jsi dosud nečinný a neužitečný pro Pána místo opravdové, plné a věrné služby svým bližním? Na co vynakládáš svou energii, kterou tak láskyplně Pán znovu a znovu svou božskou silou v tobě obnovuje, komu a čemu sloužíš svými hřívami? Ten dotaz platí adresně také tobě, jsi-li vskutku ZNOVUZROZENÝM BOŽÍM DÍTKEM! Vždyť Bůh tě neprobudil a neposloužil ti na tvé cestě silou svého předivného pokrmu, abys pokračoval ve svém sobeckém, bezcílném, tělesném a Bohu zcela neužitečném životním zaměření – abys pokračoval podle svých vlastních přesvět – podle své vlastní vůle, jak se ti za dobré vidí!

Eliášova odpověď je upřímná a poctivá! On vyjadřuje svůj stav – své rozpoložení, vše, čím žije, co ho ovlivňuje, co ovládá jeho mysl – a co je tedy pohnutkou jeho jednání! „NÁRAMNÉ“ – on nedovede nic činit málo neb polovičatě. On nesene vlažnost. Bud' vše nebo nic! Když něco chce a koná, pak je to celým srdcem! Jaká to povaha, jaké předpoklady, ale také – jaké nebezpečí bludu a omylu! „HORLIL JSEM“ – jaké to zaujetí pro věc, když vede ke horlení. Vše ostatní jde stranou, každá ztráta a oběť je ničím – buď padnou všecky překážky nebo padne Eliáš. Posuďme dál, zda motivem Eliášovy cesty je „stravující horlivost Hospodinova“ nebo zavádějící „lidská – tělesná horlivost. To má Eliáš právě rozeznat! „PRO HOSPODINA“. Zdá se, že se právě tím Eliáš ubezpečuje, že je z jeho strany všecko v pořádku. Ale „horlivost pro Hospodina“ a „horlivost Hospodinova“ – je velký rozdíl! Bůh nepotřebuje, aby pro něho člověk horlil, aby byl jeho mluvčím, advokátem, ochráncem jeho zájmů a protektorem jeho dila! Jaké je to zklamání pro člověka, když Bůh nehdál tuto lidskou horlivost „pro něho“ pochopit, uznat, požehnat, když prostě Bůh nebere tuto „lidskou angažovanost pro Boha“ na vědomí! V tónu své horlivosti „pro Hospodinu“ horlí Eliáš dál, vyučitaje, žaluje a odsuzuje syny izraelské. Pohoršuje se nad nimi pro opuštění jejich smlouvy s Bohem – pro jejich zradu a nevěrnost vůči Bohu, pohoršuje se nad nimi pro opuštění jejich smlouvy s Bohem – pro jejich zradu a nevěrnost vůči Bohu, pohoršuje se nad zbořením Hospodinových oltářů – pro jejich pohrdnutí Bohem a jeho slávou, pohoršuje se nad zmordováním Hospodinových proroků mečem – pro jejich vyzývavou vzpourou a nepřátelství vůči Bohu. Ve svém horlení přechází k sebelitovalání – stýská si nad svou naprostou opuštěností od všech pro Hospodina – a mezi řádky cítíme jeho zklamání z opuštěnosti od Hospodina, a iká nad bezútečnou perspektivou další existence svého života pro vyhlazující akci nepřátele – a mezi řádky opět cítíme jeho zklamání nad „pasivitou Boží“ ve věci svého služebníka – „pro Eliáše“! Vidíme, jak se pomolu, ale jistě mění postoj „pro Hospodinu“ v postoj „pro Eliáše“ – pro sebe, až nakonec pro hořkost zklamání v postoj „proti Hospodinu“ – jeho myšlení, jeho Duchu, jeho vůli.

Co je platna posila „chleba na uhlí pečeného“, když vede sice k pozoruhodnému výkonu, ale posléze zase jen k původnímu zaměření a zakončení. Čím se liší vlastně

JALOVEC od JAKÉSI JESKYNĚ, byť byla na hoře Oréb? Může být Eliáš – dokud má svou jeskyni – v Bohu skutečně skryt? **Zádný člověk nemůže být „sám se sebou“ skryt v Bohu!** Nedopouštíme se často téhož zásadního omylu tím, že nejdeme Boží cestou, cestou skutečné viry, ale cestou svou na níž se věrou posilujeme a Bůh nás ve své neskonale milosti snáší a ochraňuje – abychom nakonec vždy znovu stáli před starým problémem? Naše horlivost pro Boha nemůže nikdy nahradit horlivost Boží, již Bůh sám své služebníky naplňuje! Naše horlivost vede jen k vyčerpanosti, únavě, pohoršování nad neduchovním stavem Božího lidu, k různým druhům úteků a vzdálení od něho na „pouště pod jalovcem“ či do „nějakých těch jeskyň“ úniku našich „hor“, které nejsou při našem stavu Božími, jeho přítomnosti posvěcenými. Jak často je právě tato naše horlivost „pro Hospodina“ pouze dokladem, jak jsme přes všecku jeho blízkost v našem životě od něj samého svým srdcem vzdáleni – jako onen starší syn v Luk. 15:32!

Zivot nás je vpravdě POUZE S KRISTEM V BOHU SKRYT – a nijak jinak! Eliáš nemohl prožívat svou skrytí v Bohu před zklamáním z lidu Božího, před obavami z nepřátele, před pocitem opuštěnosti od lidí i od Boha – a zejména svou skrytí sám před sebou a satanem, pokud jej neovládl cele DUCH KRISTŮV – pokud jej neovládla jeho tichost, pokora, poslušnost, láska a trpělivost, pokud nepoznal, že ZIVOT JEHO JE SKRYT S KRISTEM V BOHU! To ovšem znamená, že nemá více zájem o svou cestu a nemínil brát „chléb na uhlí pečený“ pro posilu na cestách svých vlastních představ a přání, ale pro projev Boží svrchované vůle ve svém životě!

Bůh tě nepotřebuje, bratrě – sestro, k ničemu, tím méně k tomu, abys pro něho horlil a – zemdlival! Bůh tě však může – ale více – ON TĚ CHCE učinit SVÝM MILÝM – tichým, pokorným, poslušným a milujícím synem. V tomto duchu SI TĚ CHCE učinit také svým služebníkem. To je možné a Bohem uskutečňované ve tvém životě JEDINÉ V PANU JEŽÍŠI KRISTU A V JEHO DUCHU! Tepřve pak jde o „Boží horlivost“, „Boží zápas“, „Boží dílo“, „Boží vítězství“ a „BOŽÍ SLÁVU“ – když se naplňuje to vzácné slovo: „KRISTUS VE VÁS – TA NADEJE SLAVY“! (Ko 1:27).

Jak je Eliáš – ten jedinečný člověk, charakter, bojovník a služebník, jemuž mezi lidmi rovno není, doposud vzdálen pochopení této nesmírně důležité pravdy, že BOHU IZE SLOUŽIT PODLE JEHO SRDCE JEN V BOŽÍM DUCHU, tam, kde není ani „jalovců“ ani „jakýchsi jeskyň“, ale tam, kde je GETSEMANE!

Je pro tebe, drahý čtenáři, Oréb dosud pustý a vyprahlý místem, kam tě nic nevábí, kde tě nic netěší, kde nic pro svůj život nenalézáš, nebo ti jej BOŽÍ PŘITOMNOST proměňuje v tvém životě v GETSEMANSKOU ZAHRADU?

(Pokračování) Kk

VIERA JE VIAC ako dôvera

Ako vyjadruje list Židom, 11. kapitola, viera u Božích mužov bola nad všetko povznesená závislosť na Bohu, ktorý plní svoje sľuby. Viera v Boha je teda úplná závislosť na Nom. Negatívne vyjadrené – viera je tam, kde sa človek zbaví svojich vlastných cieľov, úsilia zo samého seba a akejkoľvek dôvery v seba samého.

Ale viera je viac, než dôvera, že Boh vykoná to, čo sme Ho požiadali; je to dôvera, že On urobi to, čo vo svojej nekonečnej múdrosti uzná za najlepšie, aj keby to znamenalo odoprenie vecí, o ktoré sme Ho prosili. Niektorí učia, že každá nemoc by sa dala vyliečiť, keby mal nemocný dosť viery v Boha. Takisto sa odvažujú vlastne Bohu diktovať, čo by bolo najlepšie a úplne ignorujú skutočnosť, že závislosť na Božej múdrosti je práve tak dôležitá, ako závislosť na Jeho moci.

Viera nie je nejaká tajomná energia,

vyzarujuča z človeka, ktorou by sa okolité veci uvádzali do chodu. V žiadnom prípade nemá charakter skutkov, ale naopak, je to skôr ustanie od skutkov, alebo úsilia zo samého seba.

Žiť vieroju nie je chodiť podľa videnia. Žiť podľa videnia znamená, závisiť od okolnosti, akými sú napr. dobré postavenie, zdravie, vkladná knížka, priatelia, rodinné zväzky a mnohé iné veci. Tie sice majú aj pre veriaceho veľkú cenu, ale závisiť od nich a dôverovať v ne – to nie je žiť vieroju.

Žiť vieroju nie je tiež žiť podľa rozumu. Podstatou rozumu je závislosť na vlastnom intelekte, s jeho schopnosťou plánovať a rozhodovať. Nahradíť viero v Boha rozumom znamená dôverovať kapacite vlastného intelektu viac než múdrosti a moci Božej.

„Spravodlivý bude žiť z viery“ (Žd 10:38) znamená, že spravodlivý bude žiť zo závislosti na Bohu. J. F. Strombeck

O VYVOLENÍ

„... tak, ako si nás v ňom vyvolil pred založením sveta, aby sme boli svätí a bezvadní pred Ním, v láske...“ Efezanom 1:4

Najprv si v tomto verši všimnime pozitívnu skutočnosť vyvolenia: „nás... vyvolil“. Potom je tu dôležitý fakt, že to bolo „v Nám“; je to Osoba a dielo Pána Ježiša, v ktorom sú všetky Božie zámery s Jeho ľuďom uskutočnené. Čas Božieho vyvolenia udávajú slová „pred založením sveta“. A účel? „Aby sme boli svätí a bezvadní pred ním, v láske“. Tento zámer sa v plnosti uskutoční až vtedy, keď budeme s Ním v nebi (1J 3:2), ale proces má prebiehať po celý čas nášho pozemského života.

Učenie o vyvolení stavia ľudskú myseľ pred väzne problémy; povieme si preto viacej, čo Biblia učí a naučí o tomto predmete.

Predovšetkým Biblia učí, že Boh vyvoľuje ľudí pre spasenie (2Te 2:13). Oslovuje veriacich ako ľudí, ktorí sú vyvolení podľa predvedenia Boha (1Pt 1:2). Učí, že ľudia môžu vidieť, či sú vyvolení, podľa toho, aké stanovisko zaujmú k evanjeliu. Tí, čo počujú a uveria, sú vyvolení (1Te 1:4-7).

Na druhej strane Biblia nikde neučí, že by Boh vyvolil niekoho na zatratenie. Fakt, že vyvolil niektorých na spasenie, neznamená, že ostatných úmyselne zatracuje. Nikdy neodsúdil tých, čo si zasluhujú byť spasení (lebo takých niet), ale zachraňuje určitú časť ľudí, ktorí mali byť zatratení. Keď Pavol opisuje vyvolených, hovorí o nich ako o „nádobách milosrdenstva, ktoré vopred prihovorili na slávu“ (R 9:23), ale o zatratených sa zmieňuje jednoducho ako o „nádobách hnevu, hotových na záhubu“ (R 9:22)*. Boh pripravuje nádoby milosrdenstva na slávu, ale nepripravuje ľudí na záhubu; oni to robia pre seba sami svoju neveru.

Učenie o vyvolení ponecháva Boha Bohom. On je suverénny, t. j. môže konáť ako sa Mu ľubi, hoci nikdy nerobí nič, čo by bolo nespravodlivé. Keby ľudia boli ponechaní na seba samých, všetci by zahynuli. Má Boh právo preukázať niektorým milosť?

Ale je tu ešte iná stránka veci. Tá istá Biblia, ktorá učí suverénne o vyvolení, učí tiež o ľudskej zodpovednosti. Nikto nemôže učenie o vyvolení použiť ako výhovorku za to, že nie je spasený. Boh s úprimným úmyslom ponúka spasenie všetkým ľuďom (J 3:16, 3:36, 5:24, R 10:9, 13).

Každý môže byť spasený skrze pokánie zo svojich hriechov a vieri v Pána Ježiša Krista. Preto keď je niekoľko zatratených, je to tým, že si sám vyvolil byť zatratený a nie preto, že by si to Boh prial.

Je skutočnosťou, že tá istá Biblia učí o vyvolení a spasení pre všetkých, čo ho chcú priať. Obe doktríny nachádzame v jednom a tom istom verši: „Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyžieniem von“ (J 6:37). Práv polovica verša hovorí o suverénnom vyvolení Boha, druhá ponúka milosť všetkým.

To je pre ľudskú myseľ problém. Ako môže Boh vyvoliť iba niektorých a predsa ponúkať voľné spasenie všetkým ľuďom? Popravde, to je tajomstvo. Ale iba pre nás, nie pre Bohu. To najlepšie pre nás je veriť obom doktrínam, lebo Biblia ich obe učí. Pravda neleží niekde uprostred medzi vyvolením a slobodnou voľbou človeka, ale v oboch krajných bodoch. „Božia suverenita, ľudska zodpovednosť a voľná univerzálna ponuka milosti – to všetko je v Písme, a hoci sme neschopní tieto veci zosúlať pomocou logiky, mali by všetky mať miesto v našej myсли“ (Pulpit Commentary).

W. MacDonald

*) Poznámka prekladateľa: V slovenskom preklade Biblie v citovanom verši tieto slová znejú: „nádoby hnevu, pripravené na záhubu“. Vzhľadom na to, že v predchádzajúcim verši (R 9:21) Pavol používa obraz hrnčiaru, ktorý má právo a moc nad hlinou, z ktorej robí nádoby, mohlo by nás to (z analógie pripravené – prihovorené) zvádzáť k predstave, že nádoby hnevu sú iba trpným objektom cielavedomej činnosti hrnčiaru. Bude iste užitočné, keď uvedieme, čo vo svojom komentári o týchto veršoch piše K. S. Wuest:

V gréckine je tu slovo **katartizō**. Vincent hovorí: „Doslovne: uspôsobené... Nie pripravené Bohom na záhubu, ale v zmysle hotové, zrelé na záhubu. Na základe gramatických pravidiel v tejto vete vychodí, že tu ide o prítomný stav, vytvorený v predchádzajúcej dobe, ale niezmení o tom, ako bol vytvorený. Musíme predpokladať voľajaké, bližšie neurčené pôsobenie. Že tí, čo sú objektom konečného hnevu, mali na tom sami podiel, možno vidieť z 1Te 2:15, 16. Že tu bola ruka Božia tiež prítomná, možno usudzovať z celkového rázu tejto kapitoly (Rimanom 9.). „Apoštol pravdepodobne zvolil túto formu preto, lebo **byť hotový** je zaisté stav, ktorý sa dosiahol trvalou vzájomnou činnosťou medzi ľudským hriechom a súdom Božím nad zaslepenosťou a zatvrdilosťou. Každý vývin hriechu je sied, upletená z ľudských prestúpení a Božích súdov“ (Lange).

Wuest pokračuje: Vo verši 23 nádoby milosrdenstva sú vopred prihovorené (proetoimazó) na slávu. Vincent hovorí: „Úmyselný rozdiel v použití tohto výrazu miesta **katartizó** (uspôsobiť) vo verši 22 nemožno prehliadnúť. **Uspôsobený** zostavením všetkých častí zdôrazňuje výsledok vzájomného pôsobenia všetkých prvkov veci tak, že vznikol konečný výsledok. **Prihovorený** je výraz všeobecnejší... Všimnime si **vopred** prihovorený, kým vo verši 22 **vopred** chýba. Vo verši 23 priame pôsobenie Boha je zvlášť zdôraznené, kým v 22. verši je pôsobenie ponechané bez bližšieho určenia.“

V tejto súvislosti Vincent cituje také vzácné myšlienky, že autor (pozn. prekl. K. S. Wuest) sa musí o ne podeliť s čitateľom: „Ach, skutočne, ak konečne, posledné slovo kresťanského zjavenia je obsiahnuté iba v obraze hrnčiara a hliny, je to trpký výsmech všetkých hlbokých potrieb a oprávnených túžob duše práhnucie po svojom Bohu. To by bola satyra, ktorú rozum vymyslel sám na seba a súčasne samovražda zjavenia. Ale to nie je ani slovo posledné, ani **jediné**; ani nemá žiadnen bezprostredný vzťah k tomu, ako sa naše životy konkrétnie vyvíjajú. To nie je **jediné** slovo, lebo v deviatich desatinach Písma je tak úplne vylúčené zo sféry zjavenia, ako keby nebolo zjavené vôbec; a nie je to slovo **posledné**, lebo v celom Písme a nikde nie väčšmi, ako v listoch toho istého apoštola, ktorý sa pred tento problém postavil s neochvejnou nanajvýš heroickou, vidíme jasne záblesk čohosi, čo prezrádza nové obzory. Ako málo sa očakávalo od nás, že budeme z tohto obrazu odvazovať logické závery, môžeme vidieť z toho, že sme živé duše, a nie mŕtva hliny. A Pavol niekde inde spoznal moc, vnútri našich bytosťí i mimo nich, pôsobením ktorého ako voľajakou zázračnou alchýmiou nehodné nádoby môžu sa stať vzácnymi a nádoby z hliny môžu sa premeniť na nádoby zlaté“ (Farrar).

Spracoval a preložil: mk

Viete, že plačom rozprávame o sebe?

ba samého, od svojej zlej povahy?

Boh ma počas tohto plaču vypočul. Poznal som, že každý deň potrebujem byť vedený Pánom Ježišom. On viedie skrzes Slovo a naše skrušené modlitby (Ž 51:19). To je jediný spôsob, ako môžem s istotou žiť krásny a výtazný život tu na zemi. Som taký slabý, že bez modlitieb a Jeho slova nedokážem Pána Ježiša nasledovať, a On predsa hovorí: „Moje ovce čujú môj hlas... a nasledujú ma“ (J 10:27)!

Na tejto ceste za Ním nám Boh ponúka ešte iný plač. Aký? „Tí, ktorí sejú so slzami, budú žať s plesaním“ (Ž 126:5). Je to výtazný plač s mnohým ovocím, ktorý zažíva len ten, kto ide cele a každý deň s Pánom Ježišom.

Rozmýšľajte, ktorým plačom sa predstavujeme svojmu okoliu? Lebo náš plač jasne hovorí o našom vzťahu nie len k ľuďom, ale aj k Pánovi.

-spe-

1923 ŽALM

ZPĚV DOPROVÁZENÝ HUDBOU OD AZAFA

Kdo jsem? Jmenuji se Azaf, syn Berechiášův z pokolení Lévi. Žil jsem v Izraeli za doby velkého krále Davida. Byl jsem hudebníkem, mým oblíbeným nástrojem byly cimbály. Později jsem se stal z pověření krále zodpovědným vedoucím hudby ve svatyni (2Pa 16:5). Moji potomci také nebyli v Izraeli bez významu. A nad to mluvíval někdy mými ústy Bůh. Tuto odpovědnost jsem však těžce nesl pro své melancholické založení.

Ale chtěl jsem hovořit o tom, proč jsem napsal tento žalm. Můj námět byl: Izrael má (přece) v Bohu potěšení! Tomu má rodina v dobách dobrých i zlých vždy věřila. I já jsem to často vyznával a učil. Když jsem však psal svou písni, bylo mi to všim jiným! Jen ne samozřejmosti. Slovičko PŘECE odraží hrozný vnitřní boj, který jsem musel svádět.

Jednoho dne jsem totiž zjistil, že mé srdece začalo ztrácat jistotu. Napřed se vynořily vtrávě otázky, pak následovalo pochybování. To vše stále rostlo a sílo. Dospělo to dokonce tak daleko, že bych byl téměř zcela odpadl od Boha. Ano, já, Levita, hudebník Boží, písatec žalmů! Jen si nemyslete, vy děti dvacátého století, že jenom vás trápí pochybnosti víry!

Dokážu dnes jen s hrůzou vzpomínat na ony týdny v Jeruzalémě. Byla to doba rozšířené říše a neutěšeného hospodářského rozmachu. Dařilo se nám tak dobré, jako nikdy předtím. Král byl sice zbožný muž, ale v zemi bylo i mnoho těch, kteří smýšleli jinak. Nebyl jsem už nejmladší, a proto jsem se dival na svět kritickýma očima. A přece jsem se dopustil přes všechny své zkušenosti něčeho zcela bláhového.

Porovnával jsem lidi, když jsem šel městem, nebo vykonával službu ve svatyni. Jak různé lidi jsem potkával, staré, mladé, vzdělané, prosté, bohaté i chudé, pochybovače a důvěřivé. Hodně jsem se stýkal se zámožnými — vždyť sám jsem pocházel z tak zvané „dobré rodiny“. Nevím už teď přesně, kdy mi poprvé napadlo: většina bohatých se neptá po Bohu! K tomu se přídalo náhlé poznání: a zřejmě jím to neškodí! Ba, dokonce se jím daří pozoruhodně dobré!

Stále častěji jsem musel o tom přemýšlet. Stále pozorněji jsem naslouchal a mé zkušenosti, které to potvrzovaly, se množily. Znal jsem přece blahobytový život těchto lidí, jejich krásné domy, bujně hostiny, jejich vybrané šatstvo a drahé šperky. Zdraví a jistota určovaly úroveň jejich žití. Oddávali se radostnému, lehkovážnému životu. Kdy se jich vlastně dotkly trpké rány osudu jako neúroda, obchodní ztráty nebo rodinné tragédie? Všechny jejich velkolepé plány se jim znamenaly dařily.

Ze začátku jsem se pokoušel skromně jím připomínat požadavky Boží. Opatrně jsem jednou poukázal jistému úspěšnému obchodníkovi na jeho náboženské povinnosti. Vzal mne však stranou, přimhouřil oko a řekl: „No, když nás Bůh nechává jednat, musí být tedy srozuměn, že?“ Co jsem mu měl na to odpovědět?

Když moje narážky neměly výsledek, stal jsem se energičtějším. Hovořil jsem zcela zřetelně o ustanoveních Mojžíšova zákona. To jsem si však dal! Můj partner zrudl a vyjel: „Eh co, Boží zákon, jsem přece realista! Prece musíme žít tady na zemi. Dej mi pokoj se svými náboženskými řečmi!“

A přitom se tito boháči těšili velké úctě u lidu. Jejich slova všude platila, vždy za nimi stála moc a peníze. Na ulici se lidé za nimi otáčeli a šuškali si o nich nejnovější klípy. Jejich pohoršlivý vliv se nedal zastřít. Všeobecně platilo: „Zdá se, že Bůh neposuzuje tak přísně způsob, jakým oni žijí!“

Moje myšlenky mi nedaly pokoje. Stále jsem na to musel myslet, stále zřetelněji jsem vnímal tuto nespravedlnost: Ano, tak žijí bezbožní. Nepotřebuji Boha, a přece jim nic nechybí a jsou dokonce šťastní!

Další se dostavilo zcela přirozeně: Totíž myšlenka, že je vlastně marné, snažil-li jsem se denně plnit svědomitě zákon a přinášet předepsané oběti. Proč jsem měl brát na sebe všechna tato náboženská břemena? Je přece možné žít snadněji! Proč jsem se jako levita musel vzdát nároku na dědictví, proč se mi měli smát pro mě „umění“ bez chleba?

Ještě jsem hledal určitou oporu ve vzpomínce na víru svých předků. Co Abraham a Jákob, Mojžíš a Jozue pro ni vytrpěli, to přece nemohl být výmysl! Moje pochybnosti by z nich udělaly blázny. Tento směr úvah mi alespoň na čas zjednal úlevu.

Ale pochybnosti se vrátily. Skutečnosti přece zůstávaly, byly zřejmě každému! Jeruzalém byl pln dokladů o nich. Pochybnost se na mne vrhla v ještě hroznější podobě. Což, jestli se moji předkové mylili? Obětoval snad Abraham svůj celý život ilizi? Vzdal se snad Mojžíš své kariéry u egyptského dvora pro jakousi klamnou představu a trápil se úplně zbytečně po mnoha léta s tloupou otroků? Ba, nebylo dokonce podání o životě těchto mužů nic jiného než smyšlené legendy?

Ted zakolísalo vše. Po celé dlouhé dny jsem se trápil. V noci jsem se převaloval bez spánku na lůžku. Ve službě jsem se nechal omluvit. Proč chodit do svatyně, když přece není Boha? Mě srdce se cítilo bídne a zoufale. Působil jsem dojmem nemocného. Moji přátelé se po mně starostlivě ptali, má žena o mne dojemně pečovala. A já? Nemohl jsem jim přece říci, jak to ve mně vypadá! Co jen bude dál? Tak to přece nemohlo zůstat!

Ve své největší úzkosti jsem přece jen šel do svatyně. Dříve jsem to činil vlastnorátkem. Ted však bylo vše jiné. Šel jsem s bázni a třesením, naplněn horoucím přáním najít pomoc pro svou víru. Byl jsem ale sklízen strachem, že snad žádoucí pomocí není. Posadil jsem se tam do tichého kouta a netečně se zamyslel nad koncem cesty bezbožných. Na konci jejich cesty jsem viděl soud.

Ano, to byla ta pravda! Mohutně se mne zmocnila. Bůh nechává bezbožné využívat se zdánlivě bez všech úzkostí i po dlouhý čas. Pak však přece přichází soud. Jaká hrůza obklípí konec života člověka, který se zřekl Boha — tu nevypadá celý bezstarostný život.

Ted, když jsem prosil tímto pokusením, zdálo se všechno jednoduché a jasné. Nebylo pochyby. Bůh vládl i vládne — všemu navzdory! Jak osvobožující bylo toto poznání! Všechna těha mi spadla z duše. Jak jsem byl bláhový a krátkozraký ve své nevěře! Domnělé štěstí bezbožných je jenom krátké. Vždyť i oni mají svá trápení. To jsem ve své zatrpklosti nechtěl vidět. Když jsem se teď v myšlenkách obrátil zpět, viděl jsem stále zřetelněji, co všechno útočí na lidi bez Boha. Je to tvrdý konkurenční boj, strach o majetek, prázdnota srdce — za zdáním blahobytného života se skrývá velká dávka žalu a trápení. Konečně mají přece také svědomí, které je stále znova zneklidňuje, i když si to nechtějí přiznat. Proč jsem jen na to nemyslel po celou minulou dobu?

Ale z opačného hlediska přineslo mi mé vlastní trápení veliké požehnání. Což kdybyste se byl stal právě tak lehkomyslným a povrchním? Jak nevděčný jsem byl, že jsem svou vysokou službu Bohu cenil tak málo? Což nedávala mnohem větší štěstí než množství peněz? Začal jsem se za své pochybnosti hluboce stydět. Přičinou mého pokusení nebyla Boží nespravedlnost, ale má vlastní slepota a mé podezírání bez výry. A co mě nejdříve zahanbovalo, bylo: Pán se smíval nad svým zkroušeným služebníkem a příjal ho znovu do služby. „Jsem stále u Tebe, uchopil jsi mou pravou ruku. Svou rukou mě řídíš a potom mě v slávu přijmeš. Koho mám v nebesích? A jsme-li u Tebe, nelibuju si v zemi. Když mé tělo a mé srdce bere za své, skálu srdce mého a mým podilem je Bůh na věky“ (Ž 73 překl. Dr. J. Z.).

přel. DZ

DODATEK K ČLÁNKU

Tento žalm 73 a ďalších deset, ktoré následujú, nesou v nadpisu jméno A z a f. Byl-li pisatelem týchto žalmů — jak se množí domnívají, pak nazýváme právem každý z nich žalm Azafův. Byl-li však Azaf hlavním sbormistrem, ktorému byly tyto žalmy věnovány, je správná poznámka, že se jedná o žalm pro Azafa.

Je pravděpodobné, že Azaf sám žalmy psal, protože v 2Pa 29:30 čte, že za dob Ezechiašových chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa proroka. Prorocký Duch spočinul ve svatých zpěvých převážně na Davidovi, který je proto nazván v 2S 32:1 „muž libý ve zpěvých izraelských“ (překl. Kral.) nebo „líbezný pěvec izraelský“ (Šrámek). Ale Bůh udělil z tohoto Ducha i některým z jeho družiny.

nevyslyšané MODLITBY

Odpovídá Bůh skutečně na každou modlitbu? To je častá otázka na rtech a ještě častěji v srdcích mnoha věřících lidí. Má skutečně modlitba nějakou cenu, nějaký smysl? Často ani nemůžeme jinak, než se modlit. I pohané volají o pomoc k nějakému božstvu, které si vytvořili buď ve svých představách, nebo svýma rukama. Volají v dobách nebezpečenství, volají ve svých nemozech, ve své nouzi, v neštěstí. Ano, i Boha křesťanů prosí o pomoc ve svém utrpení.

Bůh naše modlitby žádá, hledá, cení a potřebuje. Jestliže naše modlitby ničeho nedosahují, musíme žalovat jen sami na sebe. Tím ovšem nechceme říci, že pravá modlitba vždycky dosáhne právě toho, zač prosíme.

A o tom nám vypráví následující článek.

Jakuba 4:3

Jedna výsada Božieho ludu je, že sa môže smeľe bližiť k Bohu na modlitbách. Povzbudzujúcou skutočnosťou každého kresťana je, že zná a má Boha, ktorý vyslycha modlitby. I keď sa Pán neukazuje v činení divov tak, ako keď bol tu na zemi v tele, mnohí kresťania môžu dosvedčiť, ako ich Boh vyslyšal. Tak, ako to učinil s Jurajom Müllerom. Časom aj neobrátený doktor vyzná: „Toto je iste prst Boží“.

No Božie deti sú často zarmútené nad nevyslyšaním svojich modlitieb. Hovoria o tom so slzami v očiach. Mnohí boli tým veľmi zneľúknení. Ale to, čo sa zdá byť nevyslyšanou modlitbou, môže byť iba oddialené vyslyšanie. Tak napríklad, kol'ki veriaci rodičia sa dlho modlili za obrátenie svojich detí, až odišli k Pánovi, a ich modlitby neboli naplnené. Po mnohých rokoch sa však ich deti obrátili. Preto sa neprestaňme modliť za našich milovaných. Nedajme sa znechutíť, „lebo svojím časom budeme zať neumdlievajúci“ (Ga 6:9).

Nevypočuté modlitby môžu byť aj výsledkom hriechu v živote. „Keby som bol hľadel na neprávoť vo svojom srdci, neboli by vyslyšal Pán“ (Ž 66:18). Istý brat povedal: „Mnohé modlitby sú zadŕžané v nebi, kde čakajú na sväté a duchovné chodenie modliačeho sa“. Keď nechodomime v pravde, nesmieme sa diviť, že je nad nami nebo ako medené (Dt 28:23).

Niekteré modlitby nemôžu byť vyslyšané. Tak napríklad Abrahám prosil za Izmaela (Gn 17:18), čo Boh nemohol vypočuť. Zasluženie patrilo Izákovi (18:21). Izmaelovi nepatrili zaslúbenia, lebo bol narodený podľa tela. Mnohí veriaci ľudia prosili, aby Boh zmenil ich povahu, ale nakoniec museli zvolať s Pavlom: „Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?“ (R 7:24). Museli sa naučiť, že nás starý

človek — „Izmael“ — nemôže žiť pred Bohom. Pán nepolepšuje nášu, ale ju považuje za mŕtvu a chce, aby sme aj my činili to isté.

Sú aj také modlitby, o ktorých je lepšie, keď zostanú nevyslyšané. K takým patria: „Prosíte a neberiete, pretože si zle prosíte, aby ste spotrebovali vo svojich rozkošiach“ (Jk 4:3). Boh často zadrží od svojich detí to, čo by im škodilo. Preto je na nás, aby sme sa pýtali, či sú naše žiadosti podľa Jeho Slova. Sú na Božiu slávu? Či nie sú to veci sobecké, za ktoré prosíme? Všetky naše modlitby majú niesť známku poddanosti voči Bohu. Keď si Izrael na púšti žiadal zlé veci, Boh „im dal, čo si žiadali a poslal chudosť na ich dušu“ (Z 106:15). Je lepšie mať chudú peňaženku a kvitnúcu dušu, ako chudú dušu a kvitnúce telo.

Boh niekedy nedá svojim časné požehnanie, lebo im chce dať niečo cennejšieho, duchovné požehnanie. Pavel piše o takých zážitkoch vo svojom živote. Bol vyrhnutý do raja. Boh ale videl, že by to Pavlovi mohlo škodiť, nuž dal mu do tela trň. Tri razy prosil Pavel Pána, aby ho zbavil toho trňa, Boh mu však nedal to, o čo prosil. Dal mu však sladké uistenie, keď mu povedal: „Moja moc sa dokonáva v slabosti“ (2K 12:9). Pavel poznal, že mu Božia milosť ozaj bude stačiť, preto pokorne znášal tento trň v tele. Možno si pomyslíme, že my nie sme ako Pavel, aby sme sa tak rádostne poddali Božej vôle. No aj my môžeme čerpať útechu z vedomia, prečo Boh nevyslýcha časom naše modlitby. Takých príkladov máme v Písme mnoho. Týchto niekoľko však teraz stačí, aby sme sa vždy uspokojili pred našim Bohom s Jeho uložením, lebo je to pre nás najlepšie.

J. S.

I mezi věřícími je mnoho těch, kteří ve svém životě nezažili vyslyšení modliteb, o němž by mohli vydat svědectví. Nedali Bohu příležitost, aby jim prokázal radost z vyslyšení modliteb, neboť jejich modlitby jsou formální, obecného obsahu, prázdné a neurčité. Modlitba se jim stala každodenním monotonním, jednotvárným zvykem, opakováním stejných vět a frází, „cvičením“ ranních a večerních meditací. Jestliže však Pán Ježiš přebývá v našich srdcích skrze víru, jestliže Duch svatý nám vkládá do úst prosby a jestliže se modlíme v Duchu, nemáme si být pak také zcela jisti, že nás Otec slyší? Skuteční modlitebníci vytvárají na svých prosbách tak dlouho, až dostanou odpověď, zda jejich modlitba spočívá na zaslíbení Božím a v souladu s Boží vůlí. Možná, že budou prosit hodiny a dny, že uplynou i týdny (viz Jr 42:7), než jim Duch svatý ujasní, že Pán Bůh jejich prosby slyšel a budou ujištěni, že dále za svou věc nepotřebují prosít.

„A to jest to smělé doufání, kteréž máme v něm, že zač bychom koli prosili ve jménu jeho, podle vůle jeho, slyší nás. Že pak víme, že nás slyší, víme že máme naše prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu“ (1J 5:14, 15).

Ježiš řekl jemu: „Jdi, víra tvá tě uzdravila.“
Mk 10:52

V jedné obrazárni v Rímě je obraz, ktorý znázorňuje uzdravení slepého Bartimea. Dva znalci stáli pred tímto uměleckým dílem a dohadovali sa, co je na ném nejkrásnejší. Jeden tvrdil, že je to obličej Pána Ježiše, plný slitování. Druhý upozorňoval na tváre apoštolů a konečne na hlavu slepcovu. Ale nakonec se shodli na tom, že to nejkrásnejší na obraze je slepcova hůl, kterou Bartimeus odhodil na zem ještě dřív, než mu byl navrácen zrak.

Slepec se už nechce o nic opírat. Všecko jeho očekávání, všecka jeho důvěra je soustředěna na Pána Ježiše! Tou odhozenou holí vyjádřil umělec, co je to víra. Pravá víra, i když ještě nic nevidí, nechává padnout všecky přirozené berly a očekává pomoc jen od neviditelného Boha a Spasitele. Na Pána Ježiše se ještě nikdo neobracel nadarmo, měli takovou víru v Něho. Ta otvírá hráze Kristovy všemohoucnosti, je-li to k prospěchu duše a ke vztuštu Jeho království na této zemi.

A. N.

KONEČNÉ PEKLO – GEHENNA

Gehema alebo „ohnivé jazero“, konečné peklo je dosiaľ „prázdne“. Píví, ktorí budú do neho hodení, je šelma a falóšny prorok (Zj 19:20). Satan a jeho anjelia budú do neho uvrhnutí o 1000 rokov neskor (Zj 20:10). Za ním všetci zlí (tí, ktorí prídu z hádesu, ktorých mená neboli zapísané v knihe života), aby tam trávili večnosť (Zj 20:12–15).

V SZ sa toto miesto volá „**tophet**“ (Jr 7:31–32; 19:6, 11–14; Iz 30:32; 2 Kr 23:10). V nz grécktine sa nazýva „gehenna“ 12 krát, slovo „ohnivé jazero“ je menované 5 krát.

Pán Ježiš používal pre konečné peklo výraz „gehenna“, nie „hádes“. Gehenna vzniklo z hebrejského „Ge hinnom“, čiže údolie Hinnom, ktoré bolo na južnej strane Jeruzalema. V tejto doline býval vršok, ktorý sa volal Tophet. Za časov Izaiáša a Jeremiáša tam početný modlárski rodicia preháňali svoje deti cez oheň na počest modly Molocha (2Kr 23:10). Podľa Iz 30:33 ten oheň bol zapalovaný sírou. Neskoršie sa v tomto údolí udržiaval stály oheň na spalovanie odpadkov a výkalov z mesta Jeruzalema. Odpadky sa vyhadzovali cez mestskú hradbu do údolia, kde horel ustavičný oheň. Čiastka nečistoty a hnijúcich látok sa zachytávala na múre a na skalách a v nich sa množili červy. Pán Ježiš použil toto údolie (hebr. Ge hinnom) ako obraz pekla, alebo ohnivého jazera. Preto čítame u Mk 9:44:

„kde ich červ nezomiera a oheň nehasne.“

Uvádzame miesta, kde Pán Ježiš používa grécke slovo „gehenna“: Mt 5:22, 29; 10:28; 18:8–9; 23:15, 33; Mk 9:43–48; Lk 12:5.

Biblia popisuje konečné peklo ako miesto ohňa.

Zj 20:15; Mk 9:43, 45; Mt 5:22; 18:8, 9; 3:12; Mk 9:44, 46, 48; Mt 25:42, 46; Zj 21:8; Mt 13:41–42.

Mnohí sa pytajú: Je ten oheň doslovný plameň, žiar, lebo je to obrazná reč o treste takom strašnom ako skutočný oheň?

Studujme pozorne tieto miesta:

Jk 3:6: „Jazyk je oheň, svet neprávosti... a je rozplameňovaný peklom“. Dá sa z tohto súdiť, že pekelný oheň je hmotný? Či možno trvať na tom, že „oheň“ znamená doslovný pojem spaľovania hmoty i v textoch, ktoré nasledujú?

Z 78:21 – „rozhneval sa a oheň sa rozpálil proti Jákobovi...“

1Pt 1:7 – „ale sa ohňom skúša“;

Ž 104:4 – „ktorý robiť vetry svojimi poslami... plápolajúci oheň“;

1K 3:13 – „lebo sa zjaví v ohni... oheň skúsi... ako skrže oheň“;

Zd 12:29 – „lebo nás Boh je aj oheň spaľujúci“.

Tažko by bolo tvrdiť, že slovo „oheň“ má vo všetkých citovaných miestach doslovný význam. Usudzujeme, že symbolické použitie slova „oheň“ na citovaných miestach má zdôrazniť prudkosť, ostrosť, páľcivosť bolesti a utrpenia v pekle. Ak aj veríme, že pekelný oheň je výraz symbolický, nemá to znamenať, že pekelné tresty by boli menej prísné ako pri ohni hmotnom. Práve naopak. Keď je oheň myšlený symbolicky, znamená to hroznejšie utrpenie, pretože skutočnosť býva väčšia ako jej symbol. A tak, či berieme slovo „oheň“ doslovné, alebo obrazne, vždy zostáva fakt hrozného utrpenia a mŕtvi.

Iné výrazy, opisujúce hrôzy pekla:

„Budú uvrhnutí do zovnútorej tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami“. Tieto dva výroky spolu nachádzame 7 krát: Mt 8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:20, Lk 13:28.

Nemožno teda popierať fakt, že jestuje miesto trestu, kde budú bezbožní uvrhnutí po svojom odsúdení, a tiež hrôzu a prísnosť odplaty.

TEÓRIA O ZNIČENÍ

Mnohí učia, že odplata bezbožných ne-

bude večná. Vraj tí, ktorí budú uvrhnuti do ohnivého jazera, budú „zničení“, ich vedomie a jestovanie prestane.

Dozvedeli sme sa z Pisma, že duch človeka má po smrti tela vedomie, že Biblia nepozná „druhú príležitosť“ (Žd 4:7; Mt 5:24). A teraz si pozrieme miesta, ktoré svedčia, že nejestovuje zničenie vabsolutnom zmysle, že sa nič vo vesmíre nestratí – ako to i sama prísna veda učí – tým menej, aby niekedy mohol prestáť jestovať duch, ktorý vznikol na Boži tvorivom rozkaze.

1. Apolymi – prel. „zahynúť“: Mt 10:6

– Pán Ježiš poslal dvanásťich k zahynutým ovciam domu Izraelovho. Tieto zahynulé ovce ešte mohli byť zachránené.

Mt 18:11 – Pán Ježiš prišiel hľadať a spasíť to, čo bolo **zahynulo**.

Lk 15:24 – Marnotratný syn bol **zahynul** a našiel sa. Nebol zničený.

2Pt 3:6 – prvý svet vodou zatopený **zahynul**. Neprestal jestovať, zostali i teľa ľudu a tvorov, neboli absolútne zničené.

2. Oléthrios – prel. „záhuba“: Podľa

1K 5:5 mal zbor v Korinte výdať smilníka na **záhubu** tela, aby bol duch spasený v deň Pána Ježiša Krista. Či malo byť jeho telo „zničené“? A v 2K 2:8 znova stvorené? V 2Te 1:9–10 je reč o plamennom ohni, ktorý bude odplatou tým, ktorí nepoznajú Boha a ktorí neposlúchajú evanjelium. Tí ponesú pomstu, večné zavrhnutie od Pánovej tváre a od Jeho slávy. Keď je to večné vzdialenie od Pánovej tváre, neznamená to okamžité, naprosté zničenie.

3. Apóleia: Podľa Mt 7:13 široká cesta vedie do **zahynutia**, nie do zničenia. Podľa Sk 25:16 nemali Rimania obyčaj výdať na záhubu, kým človek nemal príležitosť sa brániť. Terajšie nebesia i zem (2 Pt 3:7) opatrujú sa pre oheň v deň súdu a zatratenia bezbožných ľudu. V Zj 17:8 má šelma výjsť z prieplasti a ísť do zahynutia tak, že bude hodnená žíva od ohnivého jazera, horiaceho sírou (Zj 19:

20), kde bude trápená a mučená dňom i nocou na veky vekov, spolu s diablon a falóšnym prorokom (Zj 20:10). Teda niejaké zničenie. V Mt 26:8 a Mk 14:4 sa to slovo prekladá „strata“.

4. Ekkoptein – prel. „vyťatý“: Neplodný strom bude „vyťatý“ (Mt 3:10; Lk 3:9; 13:7, 9). Izrael, ktorý bol „vyťatý“, môže byť znova vštepený. U Mt 5:30 je reč o vyťatom úde. Ani tu nie je reč o zničení.

5. Erolotreuein – prel. „vyplienený“: Sk 3:23 – „Duša, ktorá by nepočúvala toho proroka, bude vyplienená z ľudu“. Nie z existencie.

6. Kataargein – prel. „zničiť“: 1K 15:26 – „Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť“. 2Tm 1:10 – Pán Ježiš svojim zjavením sa zničil smrť. O tomto konci smrti je reč v Zj 20:14. Aj v 2Te 2:8 čítame, že Pán zabije duchom svojich úst bezbožníka a skazi ho zjaveniu svojho príchodu. Tieto všetky deje podľa Zj 20:10 sa naplnia po 1000 rokoch v jazere ohňa a sýra. Pán Ježiš podľa Žd 2:14 zhľadil diabla, ale to neznamená, že ho aj zničil tak, že viac neexistuje. Je to podobné, ako keď v Gn 19:25 Boh zhľadil ohňom a sýrou z neba Sodomu a Gomoru a predsa v Mt 10:15 hovorí Pán Ježiš, že v deň súdu bude Sodománom a Gomoranom znesiteľnejšie, ako tomu mestu, ktorá neprijalo Ježišových poslov.

Význam všetkých týchto slov je: zmaríť, urobiť neúčinným, bezmocným. Nikde neznamenajú spôsobiť nejestovanie. Slová zničiť, zahubiť, zahynúť atď. majú výjadriť nešťastie, biedu, trápenie, hrôzu, ktorá postihne bezbožných, nikdy však neznamená absolútne zničenie.

Teória o zničení odporuje učeniu Božieho Slova o stupňoch odmeny a trestu. V R 2:6 stojí, že Boh odplati každému podľa jeho skutkov a v Zj 20:13 čítame, že budú súdeni jeden každý podľa svojich skutkov. Ak by však bezbožní mali byť zničení, boli by potrestaní všetci rovako.

K. Sabiers

- Jsou čtyři způsoby, jak můžeš mařit čas; nic nedělat; nedělat to, co máš; dělat to špatně; dělat to v jiný čas.
- Kdo čini dobrou věc radostně, čini ji dvojnásobně.
- Nemůžeš-li dát nic jiného, lásku můžeš dát vždycky.
- Buď jako piano: snaž se svým doprovodem být příjemným. Nebud' však jako piano: tak často rozladěným.
- Laskavé slovo málo stojí, ale mnoho vykoná.

Kapky z moře

nezvestná

sa
volá

P o p i s :

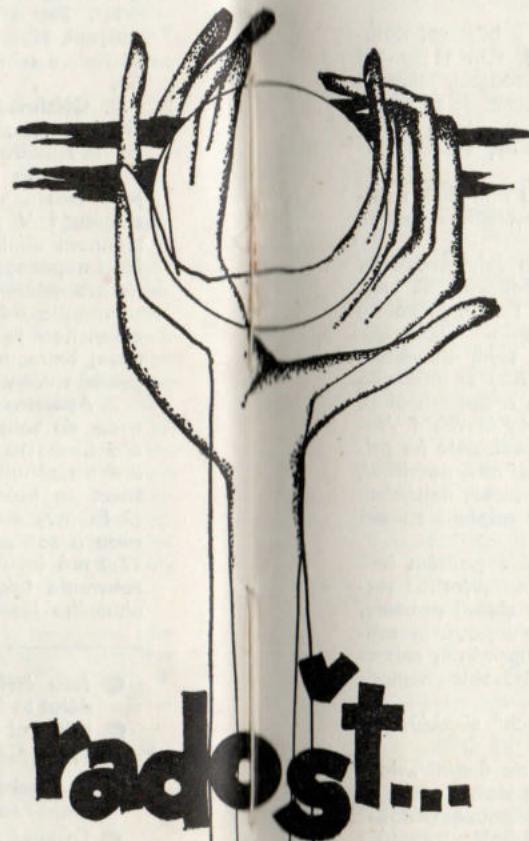
Nemá široký úsmev
nemá rozšírené oči
nebozkáva na obe strany tváre
neberie podávanú ruku do oboch dlani
nestojí pred plnou sálou nadšených poslucháčov
ktorí s pootvorenými ústami
a zatajeným dychom pokyvujú hlavami
Oj, to je nádherné!
Také požehnanie!
Ameň, ameň!
Tak nevyzerá nezvestná RADOST
v radoch tých, čo hovoria
Veríme v Pána Ježiša Krista
Len takto nevyzerá

N e z v e s t n á o d k e d y :
Tažko povedať

A kto povedal, že je nezvestná?
Ved si spievame
hráme na elektronických gitarach
modlime sa
čítame Slovo Božie
chodievame do zhromaždenia
Naozaj si myslíte, že je nezvestná?
Vlastne ...
No ...
Viete ...
Naozaj, ak nevyzerá tak, ako ju popisujete,
je nezvestná
Už nejaký čas
Nedá sa presne povedať odkedy,
ale stratila sa
za týchto posledných dní

Z v l á š t n e p o z n á v a c i e z n a m e n t a :

Žiadne mimoriadne
Vždy bola obyčajná
Samozrejmá
Plnila vlastné srdce spevom,
ktorý automaticky rozochvieval pery
ako sa rozochveje
kladivko v elektrickom zvonci
keď ktosi položí prst
na tlačítko
Zmestila sa na schody preplnej električky
Do cestičky uprostred hriadok zeleniny
Sedávala s nami
v druhej

*I v predposlednej rade
nášho zhromaždenia
Hladila ruku, ktorá drží
pero
lopatu
lyžicu
alebo sa len chveje od slabosti
a nedrží nič*

*Sedávala pri lôžku sestry,
ktorá už nemohla prejsť
od zaparkovaného auta
ku dverám,
za ktorým šeptom modlitby
podopierala ruky
zápasníkov
Prihovárala sa z reproduktora
magnetofónu
vídavali sme ju
v očiach malej dcérky,
starého brata,
aj sestry, ktorá sa práve rozhodla
pre cestu
za Pánom Ježišom*

T r v a l é m e s t o p o b y t u :

*Hospodín povedal:
Pred mojom tvárou je RADOSTI dosýta ...!*

V ý s l e d k y p á t r a n i a :
Minimálne

Bože môj,

*na Tvoju tvár sa predsa práve divam
RADOSŤ by mala byť tu,
mal by som ju vidieť,
cítiť,
objímať*

a nepustiť už nikdy ...

Dívam sa naozaj na Tvoju tvár?

Ved som sám priznal:

RADOSŤ je nezvestná

Nie, to nie je pohľad do Tvojej tváre

Ten môj

Dívaš sa len Ty,

kým ja sa pozierám

do seba

na seba

okolo seba

*Nemám sôl pre toľké pohľady
pozrieť sa skutočne*

do Tvojej tváre

... a RADOSŤ je nezvestná ...

*P r o s í m e ,
akékolvek informácie
o nezvestnej RADOSTI
oznámite na adresu:
NORMÁLNY KRESŤANSKÝ ŽIVOT*

-jk

KDO MAUŠI SLYŠCO DUCH PRAVÍ CÍRKVIM

ZJEVENÍ 3:22

Tento verš ze Zjevení 3:22 uvítal bratra a sestry, kteří se o velikonocích zúčastnili v Ostravě krajového shromáždění našich sborů. Z bohatého stolu výkladů Zj 3:7–22 o radě Pána Ježíše pro církev před Jeho příchodem, které pozehnal svým mocným působením na lidská srdce, vám chceme předložit „drobty“ k dalšímu přemýšlení.

Dopisy sborům jsou adresovány „andělům“ téhoto sboru. Každý sbor má svého anděla. Ale nejen v nebi, i na zemi je ten, kdo má starost o sbor, kam je možno poslat dopis sboru. Jsou to starší sboru, kteří poselství Pána Ježíše pochopí a mohou jej tlumočit ostatním bratřím a sestrám.

Město Laodicea leželo v Malé Asii, jihovýchodně od Filadelfie, v blízkosti Kolo-sis. Jméno obdrželo po hrozné manželce syrského krále Antiocha II. (Dn 11:10–19) a znamená v překladu „lidu odpovídající“. Taková je tedy církev v Laodicei, jakou si ji lidé přejí; lidé, kteří se nechtějí podrobit kázni Božího Slova a Ducha. Je to církev bez Krista, který je vně; slupka bez jádra.

Jak se představuje Pán Ježíš této církvi? „Amen, ten věrný a pravý svědek, počátek stvoření Božího“ (v. 14).

1. „Amen“ (hebr. slovo, zn. „staň se“). Pán je ten, který potvrzuje a plní Boží zaslíbení (2K 1:20). Těž církev Kristova měla být tím Amen ke všem myšlenkám Božím. Ale, ach! Kde se octla!
2. „Věrný a pravdivý svědek“. On není fata morgana. On svědčí a Jeho svědectví je pravé, pravdivé. Připomíná i nám naše poslání: „Budete mi svědkové“ (Sk 1:8).
3. „Počátek stvoření Božího“. On je hlavou všeho. Jestli je někde v Kristu, je novým stvořením (2K 5:17). Znovuzrození jsou „prvotinou nového stvoření“ (Jk 1:18) povoláni a schopni toto dokazovat jako svědkové Boží na zemi svým chováním. Pán Ježíš ve svém dopise varuje, napomíná. Má to být prevence, aby se předešlo nemoci. Před čím Pán Ježíš chce chránit? Před lhotejností, neutralitou a samochválou. „Znám skutky tvé, že nejsi studený ani horký“. Jak se projevuje „horký člověk“? Všechno, co je „horké“, sálá teplo do okolí. Své okolí ohřívá, mění prostředí, dělá ho přijemným. Jsou bratři a sestry, v jejichž přítomnosti se „ohřejeme“. Potěší nás, povzbudí, dají nám dobré rady, slouží svému okolí. Nestěžují si na nedostatek lásky, neuznání, křivdy. Ten, kdo rozdává lásku, obětuje se pro druhé a nečeká na odplatu za své skutky od lidí. Láska je jednosměrná a znamená oběť pro druhého.

Jak se projevuje „studený“ člověk? Studená voda osvěží. Když v parném létě máme žízeň a někdo nám dá vlažnou vodu, obvykle ji vyplivneme. I na „výrobu“ studené vody v létě je třeba energie. Studená voda nebo jiná tekutina chladí prostředí, dělá je přijemnými nebo zastavuje působení bakterií, hniloby, kažení potravin atd. Jsou ti, kteří stojí na stráži Božích pravd, svatosti v církvi; svým vystupováním zabranují šíření bludného učení a jiných „bacilů hřicha“, které by mohly způsobit onemocnění sboru.

Jedni tedy svými skutky rozšířují Boží království (expanse „horkých“ skutků), jiní stojí na stráži, aby církev chránili před vlivem zla („studené“ skutky).

Ale jsou také „vlažné“ skutky – ani studené, ani horké. Teplo na úrovni „vlažnosti“ je odpadové, nepoužitelné. Takové teplo se pouští do vzduchu; vlažná voda se vypouští do kanalizace. Pán Ježíš nemůže použít „vlažných“. Mají pouze tvárnost pobožnosti, ale její moc zapřeli (2Tm 3:5). Hlásí se sice ke Kristu, věří Božím pravdám a zaslibením, ale životem se neprokazují jako znovuzrození lidé. Nic pro Boží králov-

ství nedělají, jen kritizují. A jejich kritika je smutná. Každý najde třísku v očích druhého, ale břevno ve vlastním oku jim nevadí.

Jsou mnozí, kteří sice mnoho dělají, ale jak? Jako ten starší syn u Lk 15. Byl uražený, že otec odpustil mladšímu provinění. Láska nepohoršuje nikoho a oni se nepohoršují nad ničím.

„Vyrhnu tě z úst svých“ – nemohu tě potřebovat. Jsi nepoužitelný pro dílo Pána. Chybí ti lásku, radost, nadšení, touha po obecenství. Jako u těch dvou učedníků na cestě z Jeruzaléma do Emaus. Ale když viděli Pána a slyšeli Jeho slova, okamžitě se vrátili do obecenství s učedníky. Pak si je Pán mohl použít. Proto

SLYŠ, CO DUCH PRAVÍ...

Ne co říká ten nebo onen bratr, ale Duch svatý. Jak to, že tolik krásného slyšíme a přece tak špatně konáme? Protože jsme jako „děravý pytel“. Satan je specialista na dělání „děr“. Co slyšíme a chceme ukládat v srdci, „dírou“ nám propadne, nic v něm nezůstane. Nemáme poslouchat „hlavou“, ale „srdcem“. Pak následuje změna života. Někdo se domnívá, že se nepotřebuje změnit a je spokojen ve svém životě. Právě tímto je charakteristický stav v Laodicei: „Jsem bohatý a žádného nepotřebuji“. Ne, milý bratře a sestro, potřebuješ se změnit. Proto slyš, co Duch praví TOBE!

Stav sboru v Laodicei neznamená úplné zřeknutí se Krista. To, že On stojí venku znamená, že oni nepracovali pro Něho. Nic a nikoho nepotřebovali. Nevěděli, že jsou chudi, slepi, nazí, proto Pán Ježíš se k nim obráci s radou. Ne příkaz, ale rada v lásce Horlivost pro Pána, lásku k Pánu se nedá přikázat.

V jisté legendě se mluví o satanu, jak prodával své „zboží“ – podvod, pomluvy, nenávist za velmi levou cenu. Ale povrchnost a vlažnost byla drahá. Proč? Protože prvním druhem u věřících málkoždy pochodi, ale tím druhým určité! Proto je tolik duchovního formalismu a prázdnoty v rodinách i ve sborech. Satan oklamal mnohé lidé, že jim „prodal“ toto „zboží“ a oni myslí, že jsou bohatí a již nepotřebují nikoho.

Radim tobě...

Když jdeš, milá sestro, ke krejčímu nebo do obchodu vybírat si šaty, rad' se s Pánem, jakou míru délky máš volit. Podobně vy, bratři, radíte se s Pánem ohledně délky vašich vlasů? Jak by On pro vás vybíral šaty, jak by vás On přistříhl?

Reka Morava v horním toku teče rychle. Přeskakuje balvany, strhuje s sebou kameny. V dolním toku se její rychlosť zpomalí. Má mnoho vody a bere se z ní voda na zavlažování půdy. Konečně vtéká do Dunaje a v něm zaniká. Ti „dříve narození“ bratři a sestry nejsou již tak horliví, rychlí k práci; ale svými bohatými duchovními zkušenostmi zavlažují druhé, jsou těm mladším ná pomocni k růstu. U mnohých vidíme, že po odchodu do duchodu ještě pracují. A přitom je tolik práce v církvi! Nic vám to neříká, starší bratři?

Cílem je to, že Laodicea se dostala do stavu vlažnosti? Kde byl kořen zlého? Kde je příčina, že i mnozí z nás jsou ve stavu Laodicei? Příčina je v tobě – ve mně – v nás. My o tom rozhodujeme, zda jsme ve stavu Laodicei nebo Filadelfie. Pán Ježíš dává důraz na vůli člověka. Ty se můžeš rozhodnout. Dávej pozor, vedle tebe je někdo, kdo tě chce dostat pod svůj vliv. Všechna síla satanova je na to soustředěna, abys na tomto světě nežil pro Boha.

Kdo byl původně pánum světa? Adam. Ale satan ho svedl. Člověk ztratil vládu sám nad sebou. Stal se otrokem, služebníkem nepřitele. Má tutéž přirozenost jako satan a proto má člověk i jeho náklonnosti. Satan se kryje, aby ho lidé neviděli, ve „svých“ přáních, žádostech a tužbách. On doveď oklamat i věřícího člověka tvrzením, že již nemá jako znovuzrozený hříšnou přirozenost. Ale ona je zde a skrže ní – tělo a tělesné smýšlení doveď satan ovlivnit a oklamat i toho „kdož stojí“ ku pádu! Proto:

KDO ZVÍTĚZÍ?

Někteří oklamání říkají: „Nepotřebujeme již bojovat, protože Pán Ježíš na Golgotě všechno dokonale vybojoval za nás“. Zde však je přesto jasná výzva: Kdo zvítězí! Kdo však zvítězí, leč by bojoval? A kdo získá odměnu, leč by rádně bojoval? Ty musíš každý den zápasit, protože tvé tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu (Ga 5:17; Zd 12:1–4; 2Tm 2:3–5; 4:7)!

JÁ TI RADÍM!"

Neporoučím. Apeluj na tvou svobodnou vůli. Satan chce ovládnout vůli člověka, ale Pán Ježíš ne. On žádá tvé dobrovolné a zcela svobodné rozhodnutí!

"KUP SI!"

Spasení se „kupuje bez peněz“ (Iz 55). Pro něj jsme nemohli nic vykonat. Ono je jediné z milosti, zdarma. Ale abys mohl dorůst do obrazu Pána Ježíše, to tě musí něco stát. Musíš bojovat! **Kup si!** Za to pláť celým svým srdcem, celou svou duší, vším, co jsi a co máš!

"ODE MNE."

Dívej se na můj boj, na můj život – říká Pán Ježíš. Kup si za tu cenu, jakou já jsem nabýval nebeské věci. Co nás nic nestojí, toho si obvykle nevážíme. Čím Pán Ježíš kupoval? Svým utrpením tichosti, pokory, poslušnosti, trpělivosti – svou láskou, svou krví. Bez utrpení v našich životech není duchovního růstu! **"Kup si z l a t o , ohněm zprubovaného".** Je to božská spravedlnost skrze oheň utrpení. Jsme tříbení, zkoušení, procházíme utrpením pro Pána a tím získáváme Jeho charakter v procesu svého praktického života (1Pt 1:6–9; 2:19–25).

Věřici v Laodicei nenesli kříž a nemusí ani ty, když se přizpůsobiš světu. Abys však byl opravdě bohatý, nesmíš se vyhnout křízi! Pak budeš mít čas, smysl – srdce pro Pána a Jeho slovo. Kup si **"BÍLÉ ROUCHO, abys byl oblečen"**. Kdyby nyní spadly šaty z těch, kteří nemají svůj duchovní stav v pořádku, kolik by to bylo mezi námi hanby a nahoty! Kolik je mezi námi pouhé formy pobožnosti bez moci a opravdovosti! Jak mnoho nám chybí bázeň Boží!

Potřebuješ bílé roucho, aby se neukazovala hanba nahoty tvé. Aby se neukázalo to, co skrýváš před druhými. **Potřebuješ čistý a pobožný život.**

A KOLLIRIUM, abys viděl. Ne oční mast na tělesné oči. Potřebuješ prohlédnout jako slepý Bartimeus, abys nemusel být chudým (i když se domníváš, že jsi bohatý) a duchovně živořit. Jak můžeš posloužit vůli Boží, když nic nevidíš, kromě sebe, své problémy, své zájmy, svůj prospeč, svou osobu, svou chudobu či své bohatství – a nemáš slovo pro druhé, nevidíš to množství práce kolem sebe, které ti Pán chce svěřit. Když prohlédneš, budeš Ho právě v Jeho praktické účinné lásce k člověku. **On má mnoho vyznavačů, ale málo následovníků.** Kým jsi ty?

Žijeme v době nedostatku času. Nemáme čas. Tato hřívna se nám stále zmenšuje bez našeho vlivu. K službě pro Pána máme již méně času než před roky, kdy jsme se obrátili. Ztracené příležitosti se nevracejí. Lidé, kterým jsme neposloužili, již zde nejsou. Mnohá již nemůžeme napravit. A přece není ještě pozdě! Máme ještě příležitost, abychom slyšeli, co Duch praví církvi a jednotlivcům, a abychom zvítězili. Aby Pán Ježíš mohl přijít v našem životě k svým právům.

On stojí u dveří tvého srdce a tlouče. Chce vejít dovnitř, aby mohl řídit tvůj život, tvé rozhodování. Chce mit s tebou plné obecenství. On ti to rádi, On tě o to prosí.

"Mějte se na pozoru, bratři, aby v někom z vás nebylo zlé, nevěří srdce, takže by odpadl od Boha živého; ale napomínejte se vespolek denně, pokud se říká "dnes", aby nikdo z vás nebyl oklamán hřichem a zatvrzen... Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svých srdci" (Žd 3:12–15).

-jos

- Robte, čo môžete a Boh urobí, čo nemôžete
- Zabúdaj na dobrodenia, ktoré si preukázal iným, ale nezabúdaj na dobrodenia, ktoré iní preukázali tebe

Don Bosco

Pokorú má, kto nepohrdá tým, ktorý ho napomína, kto nemá záľubu v poctách, kto sa nepovysuje, kto neodpláca zlým zlém, kto je medzi seberovnými prvý v pomoci a službe, kto vzdáva vďaku Božej dobrovitosti, kto nestráca dôveru. Kto nemá žiadnu z týchto vlastností, nie je pokorný.

Ján Hus
Vybral a prel. -jk-

SLOVO BOŽÍ A DĚJINY

(Autorův doslov k úvahám „Od apoštola k dnešku“)

V obsahu Starého Zákona (SZ), jenž se nám původně dochoval v hebrejské řeči, má naše „slovo“ troto dvojí znění: AeMeR (=slovo, výrok, řeč) a DáBár (=slovo, výrok, řeč; věc, událost, děj, dějiny). Se zněním AeMeR souvisí sloveso ÁMaR (=říkat, mluvit; nařizovat, rozkazovat, přikazovat) a slovesa DáBaR (=říci) se užívá jenom v neurčitém způsobu (v infinitivu). Pod výrazem „Slovo Boží“ můžeme tedy rozumět jednak Boží výrok, jímž se něco oznamuje anebo nařizuje (přikazuje), a jednak Boží výrok, jenž se týká nějaké věci (záležitosti) anebo kterým se uskutečňuje nějaká událost, nějaký děj, tedy výrok, jímž jsou tvorený dějiny. Ve výraze Slovo Boží se v SZ nejčastěji užívá znění DáBár, takže v takových případech Slovo Boží nejen úzce souvisí s Božími dějinami, nýbrž tyto dějiny jsou pro nás přímo Slovem Božím. Tak např. ze Žalmu119:105 víme, že Slovo (DáBár) Boží je svící naši chůzi a světem naší stezce, takže můžeme právě tak říci, že Boží dějiny jsou pro nás touto svící a tímto světem. Proto také Božím Slovem vytořené dějiny starého Izraele jsou svící a světem pro sbory Kristovy na jejich cestě dějinami. Bez dějin starého Izraele by nebylo došlo k dějinám novozákonních sborů kristovců. Toho si máme být vždy vědomi.

Takto pojímaným dějinám se začalo říkat „teologie dějin“, a to s nádechem čehosi pochybného, méněcenného. Církevní historikové, protože jsou sami zároveň vystudovanými teology, dobře znají, jaké negativní důsledky může mít teologie pro víru. Vždyť jsou teologové, byť i snad jenom v menšině, kteří se odvážují vykládat evangelia jako kázání první církve o Božím zjevení, tedy kázání, jež má pochybnou historickou hodnotu, kázání, jež je možno podrobovat kritice, zatímco se máme ve skutečnosti Božímu zjevení podrobovat bez jakékoli kritiky! Taková teologie dospívá se svým myšlením na pokraj zoufalství. Myslit si, že Bůh se v Ježíši Kristu dokázal přímo zjevit jen prvním apoštolem, ale že svým Duchem nedokázal pomoci autům evangelí, aby napsali v hlavních obrysech dějiny onoho přímého zjevení Božího pro potřebu příštích generací Kristova lidu, to je vuskutku myšlení nezdravé a zhoubné. Tito na pokraji nihilismu a duchovní bezradnosti stojící historikové říkají, že při psaní dějin Božího a Kristova lidu je třeba se řídit pracovní metodou, která je vypracována světskými dějepisci. Má se prý psát jen o tom, co se vnímatelně stalo. A ježto Boží a Kristovy zásahy do dějin jsou prý nevnímatelné, nemají být tyto zásahy pojaty do zpracovávané historie. Kdybychom takové myšlení pokládali za správné, museli bychom za dějiny např. o Abrahámovi považovat jen to, co zůstane, když v nich provedeme oproštění od Božích zásahů. Takové dějiny by začínaly např. takto: „Když byl Abram v 75 letech, rozhodl se opustit Cháran a dát se směrem na jih, kam ho oči povedou. Vzal tedy svou manželku, synovce Lota a všechnu čeleď a vydal se na cestu; setrval na ní, až dorazil do země Kananejské.“ atd. Co bychom však měli z takových „oproštěných“ dějin? Co by nám takové dějiny mohly říci? A kdybychom se pokusili napsat takto od Božího Slova oproštěné dějiny rozchodu Izraele s Egyptem, museli bychom ztruskotat, protože tyto dějiny bychom takto napsat nedovedli.

Totéž platí o dějinách sborů Kristových. I tyto dějiny jsou tvorený Slovem Božím, a to Novým Zákonem (NZ), jenž obsahuje slova Kristova i slova jeho prvních apoštolů, o nichž platí, že kdo přijímá je, přijímá Ježíše Krista, a kdo přijímá jej, přijímá Boha. Opět je to tedy Slovo Boží utvářející nové dějiny – dějiny Kristova lidu, dějiny, jejichž začátky nalézám již v evangelích, v knize „Skutky apoštolů“ a v epištolách. Pro křesťany-kristovce není vůbec sporné, že NZ zasahoval, zasahuje a bude zasahovat do dějin sborů Kristových a že zaručoval, zaručuje a bude zaručovat souvislost a ne-přetržitost (kontinuitu) těchto dějin. Kdyby si např. němečtí valdenští v době reformace dávali v veřejného notáře potvrzovat, že přešli do tábora křtěnců, nebylo by zde třeba zásahu historické vědy; každý by si totiž i bez této vědy dovedl přečíst takové notářské potvrzení. Avšak tyto dějiny se pomoci veřejných notářů netvoří, ani ne podobným způsobem. Kdo se těmito dějinami zabývá, musí: 1. dobrě znát obsah NZ, 2. obsah daných historických svědectví (pramenů), 3. pak obojí srovnávat a 4. zjišťovat, v jakém smyslu i v jaké míře zde do těchto dějin zasáhlo jejich kontinuitu zaručující slovo Boží.

Aby se smysl a míra tohoto zasahování staly v dějinném průběhu přehlednými, je nutno tento přehled rozčlenit do určitých údobí. Bible se nejen výslovně zmíňuje o tisíciletích (např. v Ž 90:4), ale také ukazuje, že se velmi významné dějinné události uskutečňovaly v tisíciletých intervalech, např. potopa v době Noémově – rozchod Izraele s Egyptem – rozchod Židů s Babylonii, anebo: poslání Abrahámovu – Davídovo – Kristovo a intervaly jiných událostí. Členění dějin do údobí má být pomůckou k získání dobrého přehledu. Proto by nebylo moudré utíkat od možnosti získat tuto pomůcku v členění dějin, do nichž zasahuje Slovo Boží, především do jednotlivých tisíciletí. Mimoto je sedmička číslem, které často a významně nalézáme v souvislosti se Slovem Božím. Proto by rovněž nebylo moudré odbíhat od možnosti členit každé tisíciletí do sedmi údobí. Kdybychom takto rozčlenili celé v Bibli obsažené dějiny, ukázalo by se, že je to členění nevhodnější. Vhodnost tohoto členění se projevuje i pokud jde o dějiny sborů Kristových. Vezmeme-li rok 30 za začátek trvání těchto sborů, nemůže být sporné, že se bude psát rok 2030, když od onoho začátku uplynou dvě tisíciletí a když toto uplynutí nepřeruší tzv. druhý příchod Kristův. Uvedením roku 2030 není tedy řečeno, že v něm dojde k tomuto příchodu. Nevíme, kdy k němu dojde; může k němu dojít před rokem 2030 anebo i po něm.

Souhrnně je možno říci, že pro křesťany-kristovce nemohou stačit církevní dějiny, které by byly pouhým výčtem od Slova Božího oproštěných dějinných faktů. Kristovci setrvají při požadavku, aby se ve zpracování dějin sborů, k nimž patří, odrážely zřetelně zásahy Slova Božího. Setrvají při tom, ač nikdo z nich nechce být „teologem dějin“, „filosofem dějin“ anebo vůbec „ideologem dějin“. Ať si tedy takto požadované zpracování dějin nazve kdo chce, jak chce, třebas i „nevědeckou teologií dějin“. Takovým či podobným názvem se nic nezmění na skutečnosti, že Slovo Boží zasahovalo, zasahuje a bude dále zasahovat do dějin Kristových sborů. A dale bude zajišťovat faktickou nepřetržitost těchto dějin, a to i tam, kde se to „historicky“ nedá prokázat pro nedostatek „historických pramenů“, anebo i tam, kde si to asi kristovci sami dost dobře neuvědomovali. Ve vědomí věřících trvání této kontinuity nezáleží; záleží však ve skutečnosti, že o toto trvání peče Ježíš Kristus, Pán a Budovatel sborů, k nimž křesťané-kristovci patří.

jho.

Vracíme se ještě k seriálu článků, uveřejněných v našem časopise pod názvem *Od apoštola k dnešku*. Autor ke svému Závěrečnému zamýšlení připojil obsáhlý přehled pramenů a literatury. Tento přehled jsme neuveřejnili pro nedostatek míst a také proto, že velká většina čte-

nářu by se pravděpodobně ani nedostala k tomu, aby se s použitými prameny a literaturou seznámila. Případným zájemcům jsme ochotni uvedený přehled na požádání zaslata.

Redakce

3

Drazí!

V tomto dopisu Vám chci říci několik upřímných slov o nápravě těch, kteří ztratili radost a pokoj v Duchu Svatém, kteří se trápí nad svým duchovním stavem po obrácení.

Takový stav nepřichází najednou. Nejdříve to začne zanedbáváním modlitbního života, čtení Písma a obecenství ve shromázdění. Postavíme na první

místo v životě něco jiného, než Pána a Jeho království. Máme mnoho jiných zájmů, „koničků“, které zcela zaujmou naši pozornost a našeho ducha. Také nevýznamný hřich může otupit náš smysl pro to, co je dobré a co zlé. Podleháme pokušením. Nevítězíme nad tělem. Nevyznáváme Krista, nesvědčíme o Něm ani slovy, ani životem. Brzy se podobáme neobráceným. Tento proces odpadnutí vidíme u Samsona (Sd 14-16), Noemi (Rt 1:1-5) a u Petra (Lk 22:54-62).

Charakteristické znaky odpadnutí můžeme tedy shrnout do několika bodů:

1. Takový věřící člověk nemá žádost čist si a poslouchat Boží slovo a necítí touhu k modlitbám. Jako nemocný člověk ztratí chuť (IK 3:1-2).
 2. Nemá touhu po obecenství s věřícími. Nejradiji by se jím vyhnul. Když navštíví shromázdění svého sboru, pak je to spíše proto, aby zakryl svůj pravý stav a nikoliv pro opravdový zájem svého srdce (2Tm 4:10).
 3. Růst v milosti zanedbává. Nezdá se mu být tak důležitým jako dřív (Žd 5:12).
 4. Necítí potřebu být závislým na Bohu. Dělá si své vlastní plány a žije tak, jak se mu líbí (Jk 4:13).
 5. Není šťastný. Jakkoliv zakrývá svůj vlastní stav, není spokojen o šťasten. Jestliže může pokračovat šťastně na cestě chladnosti a bezbožnosti, pak je to jistým znakem, že nebyl nikdy znovuzrozen (Ž 51:12).
 6. Je velmi kritickým vůči druhým. Místo toho, aby si uvědomil, že chyba je v jeho nitru, viní za svůj stav druhé. Znáte historku o vousatém starci, který za horkého poledne usnul pod stromem? Zlomyšlní mladíci mu vložili kus páchnoucího sýra do jeho vousů. Když se probudil, každého obviňoval, že páčne jako zkažený sýr. To je typickým příkladem pro ty, kteří se odvrátili od Božích cest (Mt 7:3).
 7. Dalším znakem je, že se stále vymlouvá a omlouvá. Tvrdí o sobě, že se s ním spatří zacházelo, že se stal obětí okolností nebo že je duchovnější než jiní věřící (Mal 2:17). Málo je těch, kteří si uvědomují, jak je takový stav nebezpečný pro ně!
- a) Není hřichu, kterého by se takový odvrácený nemohl dopustit s výjimkou, že se vždy hlásí ke Kristu, že „věří“. Kdo může změnit zármutek a strast takových věřících, kteří jsou nevděční vůči Pánu, zproněvěřili se církvi i sami sobě svým životem neposlušnosti? Čtete např. Sk 5:1-11.
- b) I takový okamžik vykolejení může mít za následek ztruskotaný život. Spatná volba životního partnera, nesprávný krok, jediný hřich – a takový jedinec se tím může trvale diskvalifikovat ze služby pro Pána (viz 1K 5:1-13).
- c) Odvrácení má často i fyzické důsledky, které zůstávají pro celý život. Ačkoliv takový věřící nebude muset „platit pokutu“ za své hřichy na věčnosti, často bude trpět následky svých hřichů v tomto životě. Viz např. 2S 12:14 a čti historii o Davidovi. Chorobnost a slabost jsou někdy trvalými připomínkami toho, že „cokoliv člověk rozsvá, to bude též žít“ (Ga 6:7).
- d) Když křesťan pokračuje na cestě odvrácení a neposlušnosti, Bůh jej někdy i odvolá z této země (hřich k smrti) viz 1K 11:30, 1J 5:16. Toto je Ježíš poslední slovo na neposlušnost.

Neměli bychom zapomenout útrpných slov Noemi, když se vrátila ze svých strastiplných putování: „Nenazývejte mne Noemi (Utěšená, Přijemná), říkejte mi Mara (Hořkost), nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí. Vyšla jsem plná, teď však prázdnou mne zase Hospodin přivedl...“ (Rt 1:20-21). Noemi ztratila muže, dva syny a nevěstu jako následek svého odvrácení. Opustila s rodinou místo, které jí bylo Bohem určeno, a proto mnoho ztratila. Celý zbyvající život na to se zármutkem vzpomínala.

Jak Noemi, tak i my se můžeme dostat na cestě vlastním rozhodnutím a utíkat z místa, kam nás Bůh postavil, vlastní silou. Avšak jedině Pán nás může přivést zpět. Jací se vrátíme? Prázdni!

Bůh Bohu chvála, že cesta návratu do Otcova domu je pro každého otevřena (Lk 15:20)! Dveře pokání a obnovy pokoje a radosti čekají otevřeny pro všechny, kteří chtějí vstoupit. Co mají dělat?

1. Vyznat hřichy

Jestli vyznáme hřichy pobloudění a odvrácení, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám je odpustil a očistil nás od každé nepravosti (J 1:9). Vyznání musí být upřímné: musí vycházet z celého srdce (viz Žalm 51). Pak nebude vinit druhé nebo se sami vymlouvat, nýbrž celým srdcem uznáme svoji vinu.

Vyznání musí být konkrétní. Je třeba vyznat Pánu určité hřichy. Tím je i sebe odsoudíme. Nebudeme si s nimi opět zahrávat (Př 28:13).

2. Napravit křivdy

Je třeba napravit křivdy, kterých jsme se dopustili vůči druhým, pokud je to jen možné.

3. Obnovení (Ž 23:3)

Když jsme upřímně vyznali hřichy odvrácení před Bohem, pak věřme, že nám Pán odpustil a obnovil nás. Právě tak, jak jsme uvěřili, že jsme spaseni skrze krev Pána Ježíše Krista. Tak věřme, že nám při našem vyznávání odpustil.

Pak se nám vrátí radost ze spasení, pokoj v obecenství s Bohem a s Jeho lidem.

Cítíte, že potřebujete i vy takovouto nápravu? Neodkládejte ji, ještě dnes se „vrátte domů“!

Váš D. O.

KŘESŤAN A RODINA

O MILÉ TCHYNI

Co jsme si v posledním oddílu řekli zcela všeobecně, to si teď rozvedeme ještě trochu psychologicky a sice ze zorného úhlu tchyně — snachu. Musíme se sice v něčem opakovat, ale nemůžeme se tomu vyhnout.

Mnohá mladá žena se při přečtení nadpisu bude usmívat nedůvěřivě, posměšně, hořce. „Ten má o tom ponětí!“, tchyně je mi nejmílejší, když je na hony vzdálená. A vskutku vidím neustále rozepře mezi tchyněmi a snachami a mnohá mladá rodina pro takové napětí už ztruskotala. Což tomu musí opravdu tak být, nebo existuje někde možnost, aby také tento poměr se vyvinul radostně a plodně?

Především se podíváme na příčiny konfliktů. Vztah mezi matkou a synem je zvlášť vroucí; nad běžným vztahem matka — dítě vznáší se ještě docela jemně a tlumeně něco z napětí muže a ženy. Syn je pro matku také obrazem

otce, jejího manžela. Ba vidí u něho všechny možnosti rozvoje, které se u otce už neuskutečnily; u syna jsou ještě všechna poupatá živá, která u otce z velké části už zeschla. Proto vkládá matka do něj zcela zvláštní naděje; stane se tím mužem, kterým se vlastně měl stát otec. Jestliže manžel brzy změře, nebo není-li poměr k němu dobrý, přenese některá matka na svého velkého syna i něco ze své manželské lásky. Může mu svěřit starosti, pro které muž nemá pochopení, nachází u něho často ochotu a rytířskost, kterou jí muž nikdy neprokázal.

Syn zase nenachází u matky jen nikdy neumlděvající lásku a obětavost, něhu a pochopení, které přináší každému svému dítěti, ale je mu zároveň vzorem ženy vůbec, tak jako je otec vzorem muže. Tak jak se syn dívá na matku, bude se v určitém smyslu divat později na všechny ženy s kladným i záporným zabarvením. Ba i první muž-

né city: snaha ochránit, rytířskost, určité vystupování, ale také docela první začátek erotického zaměření se probouzí nejprve vůči matce.

Jsou to tedy velmi hluboké a široce rozvětvené city, které pojí matku a syna; větším dílem však mají své kořeny v podvědomí, takže viditelné, vědomé obecenství odpovídá asi viditelné části plovoucího ledovce, zatímco devět deseti se nachází pod hladinou. To vysvětluje zcela netušenou těžkost s opoutáváním se, které by mělo nastávat povolná tak, jak syn dosahuje muzné zralosti.

A nyní nastává velké pohoršení: Objevi se děvče, syn se do něho zamílí, miluje je opravdově a teď se s ním chce dokonce oženit, dřív než matka mohla tuto novou dceru ještě správně přezkoušet. Je pochopitelné, že v očích matky taková lásku trvající několik měsíců a ještě k tomu založená na silně erotické přitažlivosti mladé nemá tu závažnost jako vroucí vztah mezi matkou a synem, který trvá už desítky let. Ano, nárok tohoto děvčete na syna pocítuje některá matka jako drzost a podrobí tohoto všeobecného větřelce velmi důkladné prohlídce. Jiné matky jsou dosti rozumné, uznávají, že se syn ženit musí a že si vybral i vhodnou dívku. Jsou ochotně vzít mladou ženu jako dceru na své srdece a pomáhat oběma snoubencům nebo manželům vši svou zkušeností a celou svou láskou, aby se stali šťastnými. Ale teď se stane něco nečekaného. Mladá žena tuto lásku a péči ani zvlášť radostně nepřijímá: napřed je trochu rozpačitá, potom svéhlavá, na konec vysloveně nepřipětivá a najednou za jakéhosi nepochopitelného výbuchu propukne v pláč, že už tento život jednoduše nevydrží a ať si matka svého syna nechá.

Syn však, který stojí mezi oběma ženami, to také nemá lehké. Celá jeho vášnivá láska ho táhne k manželce, a přece nemůže zapomenout, co dobrého obdržel od matky, bolí ho, když vidí, že trpí, má výčitky svědomí, že svou náklonností k milované ženě způsobil bolest a když dojde mezi oběma ženami k hádce, cítí přece povinnost matku trochu chránit. To mu však ze strany ženy vynese trpké výčitky a prohlášení, že on i matka táhnou za jeden provaz a jsou zaměřeni proti ní.

Po psychologické stránce chápeme všechny tři, matku, syna i snachu, každý z nich má podle svého pravdu. Ale všechny tyto ohavné rozmýšlenky by jedním rázem přestaly, když by si všichni zúčastnění vzali opravdově k srdci biblický základ manželství: „Protož opustí člověk otce svého i matku a připojí se k manželce své i budou ti dva jedno tělo“ (Gn 2:24, Mt 19:5). V Bibli nejde v láskyplné péči o to učinit šťastnými syna a snachu, nejde o to rozdělit spravedlivě lásku mezi matku a ženu, a nejde o to, obhajovat právo na manžela proti tchyni.

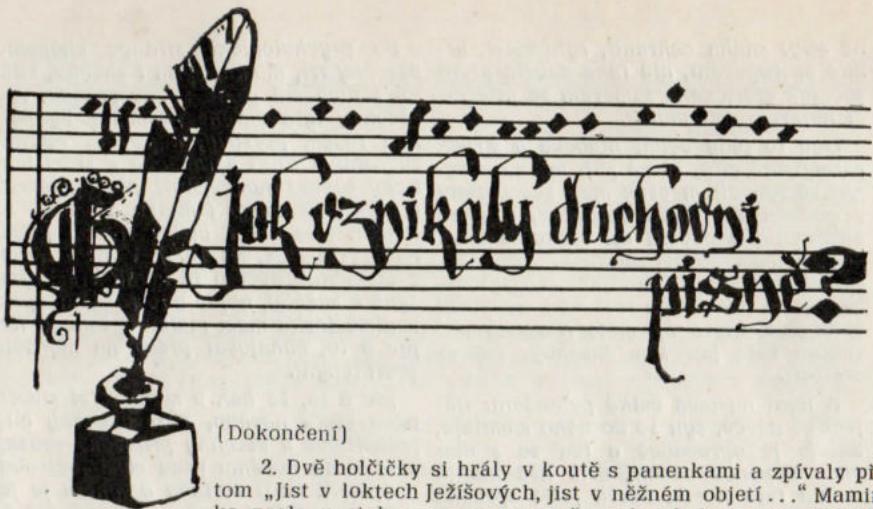
Jde o to, že Bůh v manželství stvořil něco zcela nového, a že všechny city jednotlivce a všechny přirozené svazky se tomuto novému řádu musí podrobit.

Spojení mezi matkou a synem je jeden z největších jevů v přírodě, ale že muž a žena se mají stát jedním tělem, to je Boží zázrak, tu se dotýká člověka bezprostředně. Katolická cirkev proto nazývá manželství svátosti.

Když se všichni tři zúčastnění podrobí ochotně tomuto řádu, je problém mezi rodinami hned rozluštěn. Muž a žena patří dohromady nejen proto, že se mají rádi“, nejen proto, že mají na sebe právo“, a „nikdo jim do toho nemá co mluvit“, nýbrž proto, že je Bůh spojil pro radost i žal, až je smrt rozdělí. A matka alespoň vysvětluje svou lásku k synovi s láskou snachy, ať nemudruje nad tím, jak to dříve bylo a už není a jaké by to být mohlo, ať je raději hrdá, že vychovala syna v celého zralého muže, který byl schopen učinit i poslední krok, totiž „opustit otce a matku“ a stát se nyní sám hlavou rodiny. Jestliže se na věc umí dívat takto, pak spadne z ní všechna hořkost a je schopna oba, syna i snachu, milovat jako „jedno tělo“, jako „novou osobu“. Raduje se pak nad životem a nad vroucností této nové osobnosti tak, jak se dříve radovala z pokroků svého syna a nepřijde jí na mysl, aby jednoho proti druhému vyvýšovala.

Tak se stane „milou tchyni“. Protože se podrobila Božímu řádu, nepřipadne ani jejím dětem za těžko ji „ctit“. Ba ani jim toto přikázání nemusí připomínat, ale oni sami k ní pocítí srdečnou lásku. Láska však roste na základě svolení, že on i matka táhnou za jeden body v Božím řádu.

připr. DZ.

(Dokončení)

2. Dvě holčičky si hrály v koutě s panenkami a zpívaly přítom „Jist v loktech Ježíšových, jist v něžném objetí...“ Maminka psala u stolu a nepozorovaně naslouchala co si děvčátka povídají: „Marie, jak můžeš vědět, že jsi jistá?“ „Protože se držím Pána Ježíše oběma rukama — pevně“, odpověděla tázaná. „Ó, to není jistá,“ řekla Nelly. „Co kdyby satan najedou přišel a usekl ti obě ruce?“

Sestřička se dívala chvíli velmi uleknutě, nechala spadnout panenku a hlučce přemýšlela. V tom zazářila její tvářka a zvolala: „Ach, já zapomněla, já zapomněla. Pán Ježíš drží oběma svýma rukama mne a Jeho ruce satan nemůže useknout. Proto jsem jistá!“

3. Jeden muž z L. mi napsal:

Moje drahá šestiletá dceruška Marie milovala velice písni „Jist v loktech Ježíšových“. Když se naučila nápěv, často si ji zpívala. Jednoho dne měla v očích takovou touhu a vážnost, že jsem se jí zeptal: „O čem přemýšlíš, drahoušku?“ Odpověděla: „Chtěla bych odejít a být u Pána Ježíše.“ Ptal jsem se jí, co si bez ní počnu, když je mou jedinou dceruškou. Vzdychla si a řekla: „Nu dobré, tak tedy nepřídu, ačkoli bych ráda chtěla jít.“ Za několik týdnů dostala velmi prudkou spálu, takže do 6 dnů měla pochreb. Toho rána, když nemoc vypukla, řekla svému bratříčkovi, který ležel v téže místnosti: „Podívej se, Viloušku, už si umím sama vyhledat „Jist v loktech Ježíšových“. Ukázala mu to a on jí prosil, aby mu písničku zazpívala. „Ne, dnes nemohu, když mne hlava tak bolest.“ Potom začala blouznit pro vysoké horečky a už souvisle nepromluvila. Brzo zalezla do náruče Ježíšovy, po níž se jí tak stýskalo.

4. Jistý dělník v M. byl dotčen písni „Jist v loktech Ježíšových“. Vzpomíná, jak nepozorně zpíval první sloku, ale když se dostal ke slovům druhé sloky „prost péci zříavých“, náhle se zarazil. Lidé kolem něho vypadali vážně — myslili opravdově to, co zpívali. S ním to ale tak nebylo. Podíval se znova na onen verš. Byl by to od něho podvod, kdyby ho zpíval. Byl vnitřně velmi rozrušen.

Tento večer jsem šel domů jako ve smrtelném zápasu. Druhého rána jsem šel do práce, ale moje vzrušení nepominulo. Kamarádi na mně poznali, že se se mnou něco děje a ptali se mne. Odpověděl jsem: „Moje duše, moje duše!“ Přešly dva večery a mně nebylo o nic lépe. Šel jsem opět do shromáždění. Slyšel jsem, že musím pohledět na Krista a jenom na Něho. A já tomu uvěřil a byl jsem zmocněn na Něj pohledět. Domů jsem šel jako šťastný člověk, který se raduje v Pánu Ježíši.“

5. Ke konci jednoho našeho shromáždění v Glaskowě přišla za mnou žena, právě když jsem rozmlouval s jistým mužem o jeho problémech. Čekala, až budu volný a potom mi vyprávěla: Pane Sankey, chtěla bych vám něco povědět o své dcerušce Maggie. Obrátila se, když jí bylo 8 roků, ale nyní už je v nebi. Když

umírala, poprosila mne, abych ji podala její malý zpěvnik. Přinesla jsem jej. Žádala, abych přinesla písni číslo 25 a řekla: „Chtěla bych ji zazpívat.“

„Ale dítě,“ odpověděla jsem, „vždyť nemůžeš zpívat!“ „Ó ano,“ řekla, „chci to ještě jednou zazpívat, než odejdu, prosím, vyhledej mi písničku 25. Našla jsem ji a ona začala zpívat tyto řádky:

Slyš andělské ty hlasu
jak v písni ke mně zní,
přes moře kříštálové,
přes nivy slavnostní...

Potom jí selhal hlas a řekla: „Maminko, vyzdvíhni mne.“ Objala jsem ji zespodu a nadzvívala jsem své děvčátko. Vtom obrátila oči k nebi a řekla: „Páne Ježíši, už jdu, Páne Ježíši, už jdu.“ Lékař stál také u lůžka a zeptal se jí: „Jak můžeš zpívat, když jsi tak slabá?“ Odpověděla: „Pán mi pomáhá zpívat“. A s těmito slovy zesnula v mém náruči.

Matka ještě dodala, že malý zpěvniček položila na hrud' dítěte a byl s ní pochován.

6. Známá písni F. J. Crosbyové „Hynoucí zachraňuj“ bývala bojovnou písni velké armády křesťanských pracovníků po celém světě a stala se požehnáním tisícům duší. Moody a Sankey ji velmi často používali při velkých evangelizačních shromážděních, během nichž se plně ukázal a bohatě osvědčil její vliv na srdce bloudících. Sankey vyprávěl příběh, jak tato písnička byla přičinou, že člověk, který klesl pod lidskou důstojnost, nalezl pokoj a štěstí.

Jednoho studeného večera vešel do misijního sálu v New Yorku muž středních let. Byl pod vlivem alkoholu, neoholený, šaty roztrhané a špinavé. Klesl u dveří na sedadlo. Právě se zpívala písnička. To vzbudilo jeho pozornost. Slova mu byla podivně známá, zdálo se, že po jejich vlivem jeho otupělé smysly vystřízlivily:

Ó, bratře milený, hynoucí hledej
v propasti hříchu a býdy a tmy!
Bloudícím bez spásy umřítí nedej,
k Ježíši, spásę všech, sladce je zví!

Poslouchal a zdálo se, že mu písnička připomínala něco z jeho života, na co už dávno zapomněl. Zasáhla přímo jeho srdce. Pozorně naslouchal i pak, když kazatel vyprávěl prostým způsobem evangelium, že Pán Ježíš hledal a spasil, co bylo zahynulo. Kazatel byl v mládí vojákem, bojoval v občanské válce a během prouslovu se zmínil o některých zkušenostech z vojenské služby. Jmenoval příjem i svůj oddíl, u kterého sloužil. Na konci shromáždění onen muž přišel ke kazateli a řekl zlomeným hlasem: „Kdy jste byl u oddílu, o kterém jste mluvil?“

„Po celou válku“, zněla odpověď.

„Pamatujete se na bitvu u...?“

„Velmi dobré.“

„Vzpomínáte si na jméno vašeho velitele?“

Kazatel řekl jméno. „Správně. To jsem já. Já byl vaším velitelem. Podívejte se na mne dnes, jaké jsou ze mne trosky. Můžete zachránit svého starého kapitána? Všechno, co jsem na světě měl, jsem ztratil pitím a nemám kam jít. Písničku, kterou jste zpívali, jako by mi říkala, že přece snad je naděje i pro takový vrak jako jsem já.“

Těhož večera dosáhl spasení.

Brzo mu někteří z dřívějších přátel dopomohli k původnímu povolání. Nikdy se neunavil vyprávěním příběhu, jak voják zachránil svého velitele a jak Bůh použil písničku „Ó bratře milený, hynoucí hledej...“ aby ho vytáhl z propasti nepravosti na skálu spasení.

Z různých pramenů sestavila a přeložila DZ.

Ve zpěvníku „Písně staré a nové“ od F. J. Crosbyové:

Aj, stojím u dveří tu svých	1 Drž ruku mou	96
Ježíš tě laskavě k domovu zve	19 Ó bratře milený	148
Ježíši, mne nepomřej	21 Jen jeden krok ke Kristu	12
Jist v loktech Ježíšových	113	

Další písň Crosbyové v českých a slovenských zpěvnicích:

Aj, přijde den, kdy utichne ... Až můj úkol zde skončí ... Blízko kríža zdržuj ma ... Budou-li hřichové vaši ... Jistota blahá, Ježiš můj jest ... K práci již, k práci již ... Po všech cestách Pán mne vodí ... Slavte .. Tvůj jsem, Pane můj ... Ty můj večný Dobrodinče ... Vypravuj mi o mému Pánu ...

Mezi ty, kteří vítězně dokončili životní boj víry, se zařadila sestra Anežka Kučíková, roz. Davidová. Pán ji k Sobě povolal 10. dubna 1973 ve věku 72 let; ve víře v Pána Ježiše prožila 45 let. Věnovala se s láskou a cele své početné rodině, měla 5 dětí a 12 vnuků. Všechny včetně manžela předkládala na modlitbách svému nebeskému Otcí, aby se obrátili, ale marně. Utěšovala se tím, že se její poslední syn před svou smrtí v roce 1964 přece jen Pánu Ježiši odevzdal a také ostatní že tak učiní, třeba i po jejím odchodu z této země.

Vicekrát měnila své bydliště napřed na Opavsku, pak v Olomouci a poslední léta strávila v malé horské vesničce Janoušově u Šumperka. Všude se prokázala jako opravdová Boží služebnice jak svědectvím, tak i radou a povzbuzením svým spolužkoupeným. Hodně také překládala do češtiny různé duchovní úvahy. Z lidského hlediska byl její odchod trpký, ztěžený vlekou nemoci. Přesto však víra zachovala a vždy zdůrazňovala touhu, aby si ji brzy Pán vzal k Sobě. Nyní má již u Něho opravdové odpočinutí (Zj 14:13). -zd-

SOUTĚŽ pro luštitele biblických hádanek – III. kolo

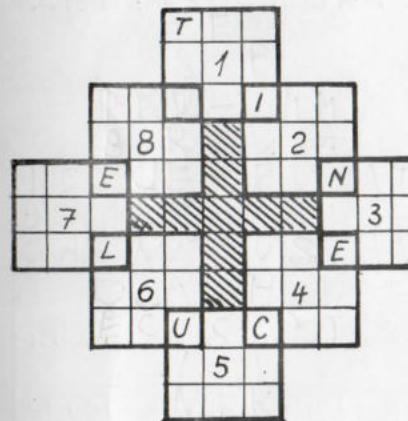
1. BIBLICKÉ VÝROKY

Nasleduje 25 výrokov zo Starého i Nového zákona. Pokúste sa určiť, kto ich vyslovil a komu boli určené. Overte si v Písme, či ste správne odpovedali a odkazy na citáty s odpoveďmi nám zašlite. Za každú správnu odpověď obdržíte 1 bod.

1. Odkiaľ prichádza a kam ideš?
2. Kam ideš a odkiaľ si prišiel?
3. Pane pošli, prosím, toho, koho máš poslať.
4. Čo som ti urobila, že ma biješ toto už po tretí raz?
5. Nesmiala som sa.
6. Ja som ako ty, môj ľud ako tvój ľud, moje kone ako tvoje kone.
7. Môj otče, môj otče! Vozy Izraelove a jeho jazdcovia!
8. Dokedy budete kuľhať na obe strany?
9. Smrť v hrnci, mužu Boží!
10. Hospodine, otvor oči týchto ľudí, aby videli!
11. Nerobíme dobré. Tento deň je dňom radostnej zvesti a my mlčíme. Ak budeme čakať až do ranného svetla, stihne nás neprávstvo.
12. Môj otče, môj otče, vozy Izraelove a jeho jazdcovia!
13. Či by muž, ako som ja, mal utekať? A kde kto je taký ako ja, kto by vošiel do chrámu a žil? Nevojdem.
14. Ba ak budeš naozaj mlčať v tento čas, dostane sa Židom z iného miesta úľava a vyslobodenie a ty a dom tvojho otca zahyniete. A kto vie, či práve pre čas, ako je toto, neprišla si ku kráľovstvu!
15. Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!
16. On musí ráf a ja sa menšíť.
17. Neboj sa, len ver!
18. Či si ty azda väčší ako nás otac Jakob?
19. Či si ty azda väčší ako nás otac Abrahám?

-tp

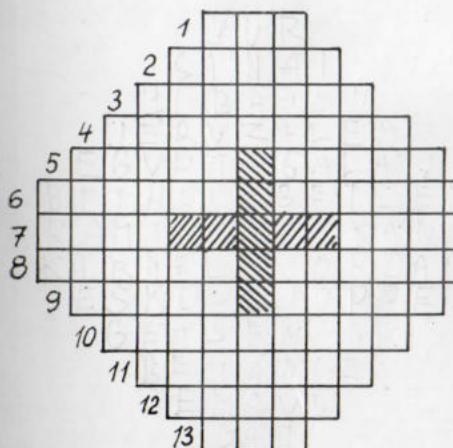
20. Pokoj na nebi a sláva na výsostach!
21. Pane, nevieme, kam ideš.
22. Striebra a zlata nemám, ale čo mám, to ti dám.
23. A či aj rozumieš, čo čítas?
24. Nateraz idí, ale keď budem mať čas, zavolám ňa.
25. Bez mála by si ma nahovoril stať sa kresťanom.

Návod: Jednotlivé buňky, označené uprostřed číslem, jsou osmihláskové. Začíná se v levém horním rohu ve směru hodin východních ručiček (naznačeno šipkou). Každá buňka začíná písmenem, které je dáno vyluštěním slova předešlé buňky a je pro usnadnění předepsáno.

-no

Za správné vyluštění, s doložením citátu na každou otázku, obdržíte 10 bodů.

3. DOPLŇOVÁČKA s troškou biblického zeměpisu

1. Poušť, na kterou přišel lid izraelský po přechodu Rudého moře
2. Hora, na níž bylo Moříšovi vydáno desatero Božích přikázání
3. Velké pohoří v Palestině, proslulé svými cedry. Salomon je používal při stavbě chrámu
4. Hlavní město Izraele s chrámem Hospodinovým
- 5a. Země, ze které vyvedl Mojžíš lid izraelský
- 5b. Pohoří v Izraeli, známé svými lehkáckými pryskyřicemi (Jr 8)
- 6a. Pozdější název města Láz, daný mu Jákobem
- 6b. Rodiště Pána Ježiše
- 7a. Město náruku (Jr 31)

- 7b. Dějiště prvního zázraku Pána Ježíše
8a. Hora, na níž Eliáš vedl zápas s proroky Bálovými
8b. Největší řeka v Palestině, která se vlévá do Mrtvého moře
9a. Úrodné údolí v zemi Kananejské (Lv 13)
9b. Město, ze kterého chtěl prorok Jonáš prchnout před Hospodinem
10. Zahradá, v níž rád prodléval Pán Ježíš
11. Ves, kde bydlely sestry Marta a Marie
12. Jméno města, u něhož se Pán Ježíš setkal po vzkříšení se dvěma svými učedníky
13. Rodiště obra Goliáše
- no

Rovněž v tomto úkolu napište nám odpovědi na každou otázkou doložené citáty. Hodnocení: 13 bodů.

Vyluštění 2. kola soutěže

1. Vyberte správnou odpověď:

1c (1:2); 2a (1:2); 3b (1:2); 4c (1:14); 5b, 6C (2:1); 7c (4:17); 8a (4:17); 9c (4:22).

2. Doplnovačka

1. Halelujah (Z 113:1); 2. Lukášovo; 3. Eleazár (Ex 6:23); 4. Dromedar (Iz 60:6); 5. Elimelech (Rt 1:2); 6. Jeremiáš; 7. Taddeus (Mt 10:3); 8. Efezským; 9. Hebrejové (Gn 41:12); 10. Obederalom (2S 6:11); 11. Sarepta 1Kr (17:4); 12. Pámylii (Sk 13:13); 13. Odpuštění (Mk 1:4); 14. Danjahan (2S 24:6); 15. Izachar (Gn 35:23); 16. Nehemiáš Neh 12:26); 17. Abimelech (Gn 20:2).
Tajenka: HLEDEJTE HOSPODINA

3. Řetězovka

1. Bratr (1Pt 5:12); 2. Rynk (Zj 21:21); 3. Koráb (1Pt 3:20); 4. Blud (1J 4:6); 5. Deset (Zj 17:12); 6. Tělo (Ju 8–9); 7. Osoba (Zj 3:4); 8. Abba (Ga 4:6); 9. Anděl (Zj 20:1); 10. Lidé (1Pt 2:4); 11. Eliáš (Jk 5:17); 12. Štír (Zj 9:5); 13. Rozum (2Pt 1:20); 14. Mzda (Ju 11); 15. Ašer (Zj 7:6); 16. Raab (Jk 2:25); 17. Blesk (Žd 1:3); 18. Krev (1J 1:7); 19. Věčný (1J 2:25); 20. Yzop (J 19:25); 21. Písmo (2Pt 1:20); 22. Otec (1J 3:1); 23. Cesta (Jk 5:20).

4. Otázky

1. Samuel Saulovi (1S 28:19); 2. Marie (J 12:7); 3. V boji proti Madianským (Sd 7:13–15).

Ve 2. kole získali nejvíce bodů titul čtenáři:

Jozef Guřan, Nitra – 31 bodů

Marie Vocílková, Opava – 30 bodů

Anna Jančová, Martin – 29 bodů

Helena Gramerová, Zemberovce – 29 bodů

Vítěz tohoto kola obdrží knížku.

Po dvou kolech je stav soutěže tento:

1. Jozef Guřan – 56 bodů

2. Marie Vocílková – 55 bodů

3. Anna Jančová – 54 bodů

Vaše odpovědi na otázky 3. kola nám zašlete co nejdříve, nejpozději do 14 dnů po obdržení časopisu na adresu: Petr Slepánek, Mánesova 28, 796 00 Prostějov – zásadně v zálepěné obálce!